

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Bohoslužby o Velikonocích - str. 2
- K jubileu učitele Josefa Rejňáka - str. 9 - 11
- Vzpomínky Milady Hetfleischové
- str. 14 - 15
- Nástrojařská dílna Jana Chládky - str. 17 - 18
- Fotohádanka - str. 18
- Rod Voňků - sportovci tělem i duší
- str. 19 - 21

Ročník XXI / číslo 1/2011

Březen - červen 2011

Peckou prošel masopustní průvod

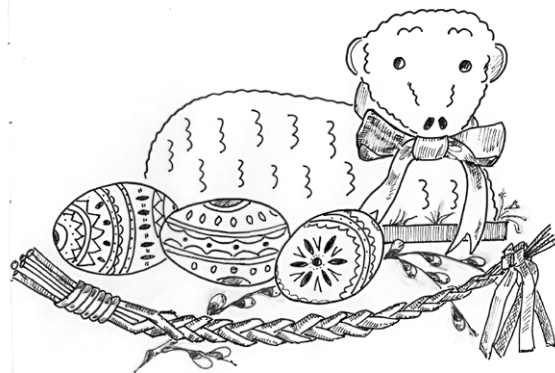
Po dlouhých letech se opět do peckovských ulic vrátilo masopustní veselí. Jelikož pamětníky tradičního masopustu na Pecce by dnes člověk spočítal na prstech jedné ruky, rozhodli jsme se letos tuto veselou tradici obnovit.

V sobotu 26. února jsme na zahradě místní fary zamordovali pašíka, nadělali z něj polívku, jitrnice, tlačanky, kroupy i ovar. Ve farské stodole, do které po letech střechou už zase nezatéká, jsme pohostili všechny příchozí. Ze zbylého masa jsme navařili guláš a občerstvení na masopust bylo hotové.

V podvečer pátku 4. března se ke kostelu z různých zákoutí pomalu trousily roz-

todivné bytosti. Květovaná kobyly, slamění, babky s malými dětmi v nůších, židé, chodící lampičky, bílá paní, smrtka, pán ve fraku, kominík, malířka, zvířata na všechny způsoby a spousta dalších. Jen co se jim od starostky do rukou dostal klíč od městečka, vyrazily společně na obchůzku Peckou. Do svižného kroku jim k tomu hrála muzika z Hořeňáku. Aby maskám z toho chození jen tak rychle nevyhládlo, a taky trochu pro zahřátí, odvážíly se cestou zaklepat na okna několika stavením a poprosily o pohoštění. Hospodyňkám doteď děkují za báječné koláče, hospodářům zase za štamprli.

Dokončení na str. 3

Veselé Velikonoce přeje redakce Listů Peckovska.

Otvírání hradu Pecka s Kryštofem Harantem

v sobotu 2. dubna od 10 do 16 hodin

- historický průvod a famfáry
- předvelikonoční jarmark (malování kraslic, květiny, košíky, předlena, dráteník, kovář, pravé miletínské modlitbičky,...)
- prohlídky expozic
- šermířská a taneční vystoupení
- veselá muzika, občerstvení

Srdečně zveme!

www.hradpecka.cz

Nové zastupitelstvo se vrhlo do práce

Vážení spoluobčané, zima se pomalu, ale jistě vzdává své vlády a všichni se už těšíme, až jarní slunce probudí a rozehřeje přírodu okolo nás. Přece jen patřím mezi ty, kteří se více než na zimu těší na jarní a letní měsíce.

Na konci loňského roku jsme schválili rozpočet na rok 2011 příjmy ve výši 16 879 450 Kč a výdaje ve výši 15 479 450 Kč. Rozsáhlejší investice, které nás letos čekají, budou probíhat v Pecce a v Horním Javoří. Pro občany Horního Javoří se konečně podařilo získat dotaci na výstavbu vodovodu a díky ní se tak v naší poslední vesničce dočkají pitné vody za každého počasí. Celá akce by měla stát 3,5 milionu Kč, z toho dotace je ve výši 2,9 mil. Kč.

V současné době probíhá přípravné práce – výběrové řízení, smlouva s dodavatelem stavby na akci: Sběrný dvůr Pecka. Dotace, kterou budeme čerpat, je z Fondu soudržnosti a ze Státního fondu životního prostředí ve výši 4,5 milionu korun, obec se bude podílet částkou 0,5 mil. Kč.

Likvidace odpadů, třídění odpadů, apod. jsou termíny, s kterými se setkáváme na každém kroku. Společně s médií upozorňujeme na možnosti likvidace a třídění odpadů, ale přesto někteří z nás jakoby tato slova nevnímali, nerespektovali zákony přírody a dál se k ní chovali jako k něčemu, co je cizí, co se nás netýká. No a výsled-

kem jsou příkopy plné odpadků, veřejná prostranství podobná smetištím. A při tom stačí tak málo – dobře se dívat okolo sebe, nemyslet jen na sebe a snažit se chránit si to, co se ještě uchránit dá. Odpad, který naší činností vzniká, nemusí skončit jen na skládkách, ale velké množství se dá vytrít. Tuto možnost v našich obcích máme, zlepšení se dočkáme i díky výstavbě sběrného dvoru v Pecce.

Zastupitelé na svém zasedání diskutovali nad problémem znečišťování veřejných prostranství psími exkrementy a volným pobíháním psů. Právě v jarním období, kdy sníh odtává, se nejvíce projeví znečištěné chodníky, veřejná prostranství a viníci jsou většinou majitelé psů. Apelujeme na ně, aby si po svých miláčcích uklízeli, aby je nenechávali volně pobíhat po vesnicích. Městys Pecka má vydanou obecně závaznou vyhlášku O zákazu volného pobíhání psů. Porušování a nedodržování této vyhlášky řeší správní odbor Městského úřadu v Nové Pace, uložená pokuta může být až do výše 30.000,-Kč. Zastupitelé vymezili pozemky jako veřejná prostranství ve všech místních částech, jejichž využívání (např. skládkování materiálu, výkopové práce, umístění prodejních stánků, parkování kamionů a osobních aut, apod.) bude zpoplatněno částkou za metr čtverečný a den. Jsou to například návsi v obcích, frek-

ventovaná místa u školy, úřadu, hradu, kostela, náměstí. Všechny obecně závazné vyhlášky o místních poplatcích jsou k nahlédnutí na úřadě městyse a na internetových stránkách obce.

Pro letošní rok jsme opět získali dotaci z Programu regenerace městských památkových zón, tentokrát ve výši 1,36 milionu korun. Tyto prostředky budou použity na pokračování opravy fasády kostela a na obnovení vstupu do sklepních prostor na hradě Pecka.

V současné době pracujeme na žádosti o dotaci ze Státního fondu životního prostředí na revitalizaci parku v okolí hradu. Máme zpracovanou projektovou dokumentaci, která řeší odstranění proschlých a napadených stromů, ořez

lip na hlavu, vyčištění náletových dřevin, obnovení vyhlídek. Pokud se podaří získat finanční prostředky, akce by měla být zahájena v příštím roce.

Hrad Pecka letos opět přivítá Harantovské slavnosti historického zpěvu. Soutěžní přehlídka proběhne ve dnech 17. - 19. června.

Pan knihovník Petr Pavel pravidelně informuje o všech kulturních, společenských a sportovních akcích, které se v obcích konají. Je třeba ho zásobovat informacemi, aby žádná akce nebyla přehlédnutá a zapomenutá. Přijďte také podpořit ty, kteří pro nás zábavu a rozptýlení organizují.

Přeji vám, ať bez větších zdravotních problémů porazíte jarní únavu a svátky jara si tak plně užijete.

Hana Štěrbová, starostka

Bohoslužby o Velikonocích

Květná neděle - 17. dubna

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11.15 hod.

Zelený čtvrtek - 21. dubna

Mostek - 16.15 hod.

Pecka - 18 hod.

Velký pátek - 22. dubna

Borovnice - 15 hod.

Pecka - 18 hod.

Bílá sobota - 23. dubna

Pecka - 19 hod.

Zmrtvýchvstání Páně - neděle 24. dubna

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11:15 hod.

Dolní Brusnice - Hotel Podzvičinka - 14.30 hod.

Velikonoční pondělí - 25. dubna

Pecka - 8 hod.

Mostek 10 hod.

Malá ochutnávka novinek z knihovny

Za měsíc tomu bude rok, co Místní knihovna v Pece začala místním obyvatelům a návštěvníkům městečka poskytovat své služby v nově upraveném prostředí. To nové, přitahující pozornost se postupem času stává samozřejmostí a po roce návštěvníkovi už nepřijde, že tomu kdy bylo jinak. A proč taky. Podstatné je, že služba funguje. Však také za tu dobu knihovnu navštívilo mnoho spoluobčanů a jistě budou přicházet další, protože knihovna je tu pro každého a nemusí se vždy jednat o půjčování knih a časopisů, i když pro mnohé uživatele je to stále podstatou funkce tohoto kulturního zařízení v obci. Pro ty, kteří rádi využívají vymoženosti rychlého tempa

technického pokroku, je příslibem, že budou mít možnost ze svého domácího pohodlí vstupovat do online katalogu i peckovské knihovny. Oznámení, kdy k tomu dojde, bude jistě včas zveřejněno. Čtenáře nyní spíše potěší, že letos už je knihovní fond posílen o 33 nových titulů (v průběhu roku přibudou ještě další) a nadále bude využita nabídka z Výpůjčního fondu Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně (v současnosti je z tohoto fondu do Pecky půjčeno 412 knih).

A co je možné si například půjčit ke čtení z nových knih? Pro nejmenší děti jsou to tři pohádková lepoprela, pro ty starší knížka pohádek o tajemství řemesel od Boženy Šimkové s názvem

Chytrému napověz. Z beletrie to je: Eduard Čeliš - Copak mě nevidíš? aneb čtyřicet osm bělohradských lodiček, Halina Pawłowska - Ještě že nejsem papež, Hana Marie Körnerová - Setkání v opeře, Barbara Cartland - Hledání lásky, Rosamunde Pilchner - Kolotoč, Alexander Stainforth - Lady Jane - osudem prokletá a druhý díl - Lady Jane - dítě naděje, jedná se o romantický příběh plný napětí, vášně a nikdy nekončících intrik. Do naučné literatury byly zařazeny např.: Jindřich Francek - Dějiny Jičína, Karel Čermák - Stoleté příběhy - Český ráj na sklonku Rakousko-Uherska (jsou v ní též fotografie a příběh z Pecky a z Bělé u Pecky). Kniha

Kočky obsahuje devadesátistránkovou část textu, fotografií a ilustrací nejnepopulárnějších plemen celého světa. Jonathan Fenby - Zkáza lodi Lancasteria, jsou v ní fakta o největší britské námořní katastrofě všech dob ze 17. června 1940, při níž zahynulo téměř 3000 britských vojáků a letců (tato skutečnost byla dlouho tajná). Karel Richtr - ... a v zádech měli smrt, kniha pojednává o dramatických osudech parašutistů z čtyřčlenného výsadku S/1, ale i dalších desítek obětavých lidí, kteří jim pomáhali a ukrývali je před gestapem. Otomar Dvořák - Démonické pastě, další autorova kniha z edice České záhady. Knihovna je tu pro vás.

-pap-

Přípravou na Velikonoce je půst

Pomalou k nám přichází teplo, slunce se objevuje častěji a hřeje. Někteří z nás už pracují na zahrádce. Když jezdím na bohoslužby, potkávám na silnici cyklisty. Zdá se, že život je veselejší. Na farní zahradě jsme měli zabijačku, oslavili jsme masopust a pokračováním oslav byl masopustní průvod Peckou.

My jako křesťané a jako církev slavíme dobu postní, připravujeme se na nejdůležitější křesťanské svátky - Velikonoce. Postní doba má své kořeny v biblickém vyprávění o vyjití Božího lidu z Egypta. Po čtyřicet let Bůh svůj lid během putování pouští tříbil, než mu dovolil dosáhnout zaslíbené země. Postní doba nás spojuje také se 40 dny, které Ježíš strávil na poušti v odříkání a modlitbě.

Toto období zahajuje popeleční středa - den, kdy se udílí Popelec, tj. posvěcený popel ze starých velikonočních ratolestí. Popelec se přijímá na znamení ochoty změnit svůj život - obrátit se. Smyslem postní doby je pro pokřtěné příprava na obnovu svého křestního slibu. Půst jako takový je pouze jeden z prostředků této obnovy. Ráz této doby určuje ochota přijmout odpuštění, které Bůh všem nabízí, a snaha odstranit ze svého života vše zbytečné, aby život nebyl povrchní, ale hluboký a opravdový. V kostelích proto není žádná výzdoba, liturgická barva je fialová.

Církev připomíná věřícím potřebu půstu a almužny - bratrského sdílení hmotných darů, krásu modlitby jako osobního rozhovoru s Bohem - například křížová cesta dává člověku prostor, aby propojil svůj život a své těžkosti s Kristovým utrpením.

Dovolte mi, abych i já vám popřál radostné Velikonoce

P. Mariusz

Peckovský masopust...

dokončení ze str. 1

Na konci společné procházky čekalo na všechny posezení s občerstvením v sále peckovské radnice. K tanci ještě dlouho do noci vyhrávala kapela Náhoda. Masopust se náramně vyvedl.

Děkujeme ještě jednou všem, kteří přiložili pomoc-

nou ruku při zabijačce i při masopustu. Poděkování patří i všem maskám, kterých v průvodu rozhodně nebylo málo.

Za rok v průvodu opět na viděnou.

Za o.s. Bezdrůžic
Jan Murdych

Harantovské slavnosti již podesáté

Letošní ročník Harantovských slavností historického zpěvu bude o víkendu 17. - 19. června již desátý. Protože se koná každý lichý rok, tak je tomuto festivalu již dvacet let.

V celé České republice je to událost velmi netradiční a ojedinělá - zaměřením, průběhem i doprovodnými akcemi. S názvem slavností souvisí i jejich náplň, a to hudba renesance a raného baroka. Slyšet jsou skladby české, latinské, italské ..., hlavně však vícehlasé (polyfonní). Festival podobného ražení se u nás nikde jinde neprovozuje.

Za těch dvacet let asi již většina Peckováků zaznamenala, že se festival koná v červnu, konkrétně o víkendu, který je nejbližší datu Harantovy popravy, tedy 21.6.1621 (před 390 lety). Začíná v pátek večerním koncertem a končí v neděli slavnostní mší, často doprovázenou interpretací jednotlivých sborů, a následným závěrečným koncertem. Sobotu zahajuje hodnocená přehlídka přihlášených sborů. Každý soubor porotě interpretuje předem ohlášené skladby (zpěváci se řídí jistými podmínkami), zpravidla se jejich vystoupení pohybuje kolem 10 minut. Po přehlídce se porota poradí a vyhlásí laureáta HSHZ, tedy sbor, který ji zaujal nejvíce, a poté ocení další čtyři sbory. V tom tkví další specifikum tohoto festivalu - nejsou první, druhá, třetí místa, ani zlatá, stříbrná či bronzová pásma, ale pokud soubor v něčem vyniká nad ostatními, porota tuto přednost vyzvedne (př.

polyfonie, interpretace některé skladby, dirigentská práce ...).

Od druhého ročníku jsou vydávány Sborníky vícehlasých skladeb, z nichž interpreti vybírají povinné skladby pro přehlídku. Jejich autorem je PhDr. Martin Horyna, profesor Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, který stál (spolu s dalšími) u zrodu tohoto festivalu. Sborníky obsahují nově objevené a upravené skladby ze starých kancionálů, několik sborníků je sestaveno z písní Miletínského kancionálu. Tento notový materiál je sborníkem velmi oceňován a vítají ho, jsou to skutečné unikáty.

Sobotní program pokračuje odpoledními semináři, jeden je pro laickou veřejnost, druhý pro sbory, kdy se se cvičují na nedělní mši. V podvečer se hrad i kostel znovu rozezní, to se sbory prezentují svým minikoncertem, tentokrát již bez repertoárového omezení. Večer si sborníky mohou s porotci podiskutovat o vystoupení svých světců.

Sbor, který zahájí letošní slavnosti, se před lety také účastnil hodnocené přehlídky. Pátečního koncertu se ujal chlapecký sbor Boni pueri z Hradce Králové. Toto jméno je známé nejen po celé republice, ale úspěchy nasbírali i ve světě. O jejich věhlasu se můžete dočíst na jejich webových stránkách: (www.bonipueri.cz).

Velmi nás potěšilo, když při oslovení, zda by nezahájili náš festival, bez váhání souhlasili a podotkli, že do Pecky přijedou rádi. Stejně bezprostředně zare-

agoval i sbor, který uzavře X. ročník a který také není nováčkem - Collegium 419. Ti, kdo se zúčastnili loňského nedělního koncertu, si jistě vzpomenu na jedinečnou atmosféru a nevšední zážitek, když část sboru zpívá před oltářem a část na kůru. Jistě je opět na co se těšit.

Sobotní seminář pro veřejnost, tedy pro Vás, bude letos opět o Kryštofu Harantovi, tentokrát jako cestovateli a cestopisci. Spisovatelka Mgr. Marie Koldinská se již podruhé vydá

k nám do Pecky, aby nás seznámila se zajímavostmi okolo našeho renesančního hradního pána.

Srdečně Vás tedy zvou již nyní na X. ročník Harantovských slavností historického zpěvu. Přijďte se podívat a poslechnout si jiný hudební žánr, než běžně posloucháte. Jména výše zmíněných sborů jsou zárukou dobré kvality. Zároveň Vás zvou i na povídání si se spisovatelkou M. Koldinskou, i její jméno zaručuje, že se nebudete nudit. -šk-

Peckovské fotoklání

Připomínáme všem milovníkům fotografování, že uzavěrka

fotosoutěže na téma

„Místo v proměnách času“ je 15. května

Propozice: Fotografie jednoho místa v počtu 2 - 6 kusů v minimálních rozměrech 15x21 cm.

Fotografie jednoho místa budou posuzovány jako celek. Na fotografiích je třeba uvést název, jméno a adresu autora. Fotografie odevzdávejte do knihovny v Peckce nebo na Úřad městyse Pecka.

Po ohodnocení snímků odbornou porotou budou jejich autoři pozváni na společnou neformální besedu s hodnotiteli. Snímky budou následně vystaveny.

Oznámení

Paní Jana Sandnerová, fotografka z Německa, která ráda jezdí do Pecky na svou chalupu, neboť se jí náš kraj velmi líbí, zpracovává rozsáhlejší projekt, ve kterém chce v momentkách zachytit život lidí při jejich běžné činnosti - tady u nás, stejně jako to dělá v jejím bydlišti. Chce k tomu využívat čas svého pobývání na chalupě v průběhu letošního roku počínaje květnem. Věř, že najde pochopení, pokud někoho požádá, aby mohla fotografovat. Celý, nekomerční, projekt bude po zpracování ukončen výstavou fotografií. -r-

Galerie na hradě pravděpodobně skončí

Hrad čerstvě vstoupil do nové sezony a začíná práce, která „je vidět“ - prohlídky, pořádání kulturních akcí... I přes zimu však bylo co dělat.

Velice zajímavé chvíle jsme strávili například na několika fotografických workshopech. Jejich konání jsme inzerovali na facebooku, takže mezi účastníky převažovali mladí lidé z Pecky. Ze starých fotografických desek se podařilo vyvolat kolem 100 snímků, z nichž některé mají pro poznání historie Pecky unikátní výpovědní hodnotu.

Vyvolávání bylo možné díky sponzorskému daru v podobě fotomateriálů od

Michala Drábka z Pecky.

Všechny fotografie jsou zaevidované a uloženy ve fotoarchivu hradu. V okamžiku, kdy bude vyvolán celý soubor (zbývá ještě kolem 200 negativů), zamýšlí hrad i veřejnou prezentaci nejzajímavějších snímků.

Zima je však za námi a je na místě zmínit se především o tom, co připravujeme na letošní rok. Kromě slavnostního otvírání hradu jsou připraveny další dvě velké akce - dobývání hradu v sobotu 4. června a Harantovské slavnosti historického zpevu 17. až 19. června. Z menších akcí proběhne i

letos tradiční cestovatelská beseda, jejíž výtěžek chceme opět zaslat na humanitární pomoc, na prázdniny připravujeme koncert klasické hudby souboru Musica Antiqua (2.7.), šermířská vystoupení, noční prohlídku a o pouti loutkové divadlo pro nejmenší děti. Mladí lidé mohou zajít v červnu na hudební festival, nebo se zúčastnit soutěže Slam Poetry, která bude 3. září pravděpodobně poslední akcí letošní sezony.

Už v září se totiž předpokládá zahájení stavebních prací v akci Obnova původního vstupu do sklepení. Věříme, že se tato drob-

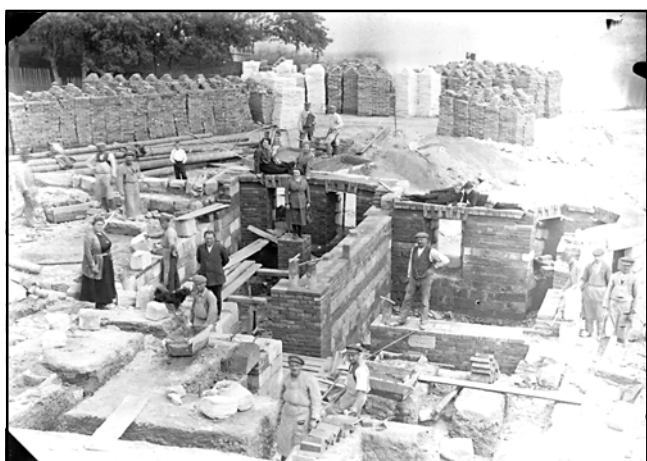
ná přestavba podaří k všeobecné spokojenosti a v příštím roce už budeme moci představit v opravených prostorách novou expozici - pravděpodobně věnovanou středověkému stravování.

To ovšem znamená, že po více než 15 letech skončí provoz sklepní galerie moderního umění. Na letošní rok proto připravujeme společnou výstavu všech výtvarníků, kteří tu v průběhu let vystavovali. Tato poslední výstava bude zahájena vernisáží pravděpodobně v polovině května. Na všechny akce srdečně zveme.

Věra Kociánová

Slavnost ke 30. výročí založení sboru dobrovolných hasičů v roce 1911.

Stavba vily na Žižkově - kolem roku 1920.

Odkaz Jaroslava Obešla

V sobotu 5. března tohoto roku zemřel ve věku 85 let tetínský rodák Jaroslav Obešl. Narodil se na statku Falgov, kde později také hospodařil - až do doby kolektivizace, která se jeho rodiny citelně dotkla. V dalších letech působil jako mistr na Středním odborném učilišti v Lázních Bělohradě.

Jaroslav Obešl se nadšeně věnoval historii. Na začátku 70. let se jeho vášní stal hrad Pecka. Pomocí siderického kyvadla zkoumal podzemní dutiny na hradě i v jeho okolí a pátral po taj-

ných chodbách. O všem si vedl pečlivé poznámky.

V roce 2008 daroval jedno ze svých siderických kyvadel do sbírek hradu. V Listech Peckovska byly otištěny také jeho čtivé zápisy o hledání tajných chodeb, v nichž jsou cenná zejména autentická vyprávění očitých svědků o záhadných jevech na hradě. Jeho práce je dokladem nakažlivého nadšení a v hradním archivu zůstane i nadále zachována jako inspirace pro budoucí generace.

-vk-

Poděkování

Každoročním problémem na hradě je boj s náletovými dřevinami. Optimální by bylo jejich odstranění a postřik dvakrát do roka. Z vlastní zkušenosti vím, že je to sysofsovská práce.

Vloni na podzim na hrad napsal Pavel Vachuška z Lázní Bělohrad a nabídl v boji s nálety nezištnou pomoc. Jakožto profesionální zahradník dokázal během několika předjarních odpolední hradby nechtěných dřevin odborně zbavit, takže sezonu můžeme začít s upravenými hradními exteriéry. Pavlu Vachuškovi jménem hradu upřímně děkuji.

-vk-

Základní škola v Pecce přijímá stále víc žáků

Je minulostí, že děti musely navštěvovat tu základní školu, v jejíž blízkosti bydlely. V dnešní době si rodiče můžou vybírat podle vlastních požadavků. Proto není důležité, zda bydlí ve spádové oblasti školy, či nikoli.

Peckovská základní škola vykročila do školního roku 2010/2011 s počtem 96 žáků. Je zajímavé, že z tohoto počtu bylo 7 žáků,

kteří nepatřili do spádových oblastí školy. Během školního roku k nám nově přestoupili další 2 žáci. Tudíž se počet dětí ještě navýšil. Abychom naši školu představili širokému okolí, budoucím předškolákům, nebo jen těm, kteří si ji chtějí jen tak se svými stávajícími žáčky prohlédnout, pořádáme již podruhé v letošním školním roce **DEN OTEVŘENÝCH**

DVEŘÍ.

Chceme co nejvíce vyjít vstříc všem rodičům a jejich dětem, proto se den otevřených dveří bude konat formou dílen v odpoledních hodinách. Bude se jednat o skutečně zajímavé odpoledne, protože jeho tematikou budou Velikonoce, které se nám tolik blíží. Děti si budou moci v jednotlivých dílnách vyrobit velikonoční dekorace, ozdobit perníčky či uplést pomlázku a všemi těmi krásnými výrobky si třeba poté doma vyzdobit

pokojíček. Plánovaný den otevřených dveří se bude konat 14. dubna od 15 hodin.

Doufáme, že tato akce bude pro děti a jejich rodiče milým zážitkem. Je totiž velice důležité, aby škola nebyla brána pouze jako vzdělávací instituce, ale mimo jiné i jako místo, kde se rodiče i děti setkají i při jiných, příjemnějších příležitostech než formálních. Budeme se těšit na všechny, kdo nás navštíví.

Hana Albrechtová

Zápis s pejskem a kočičkou

Pod tímto názvem se v úterý 18. ledna 2011 uskutečnil v naší základní škole zápis žáků do 1. třídy. K zápisu se dostavilo 18 dětí z Pecky a blízkého okolí.

Po příchodu do školy se budoucího prvňáčka ujala vždy jedna z průvodkyní, žákyní 8. nebo 9. třídy, které zde tentokrát pomáhaly v rolích kočiček. Kočička vždy s dítětem obešla všechna stanoviště, na kterých děti musely prokázat své jazykové, matematické i všeobecné znalosti. Na každém stanovišti získal budoucí prvňáček malou papírovou svíčku, kterou si přilepil na sym-

bolický dort. Po získání všech tří svíček si mohl každý předškoláček ochutnat za odměnu dílek skutečného dortíku. Nakonec si vyzvedl ještě odměnu, pamětní list a omalovánku u paní ředitelky. Odměnou byly i letos drobné školní pomůcky a papírové výrobky od budoucích starších spolužáků /např. stojánek na tužky, záložka do knihy, maska na karneval, pejskova „záplata“/ a to vše s motivy pejska nebo kočičky.

Všichni budoucí školáči byli velmi šikovní. Už se ve škole od září těšíme!!!

Jana Morávková

Peckovské mažoretky

Kaše, Čtvrťka, Čtvrťák, Pádlo, Zrní... připadají vám tato slova nesmyslná? Možná. Avšak žákyně peckovské školy moc dobře vědí, o čem je řeč, protože názvy prvků pro mažoretky moc dobře znají.

Patnáct hudebně a pohybově nadaných dívek od 3. do 6. třídy se schází každou středu odpoledne, aby rozvíjely své dovednosti. Zaujala je totiž práce s hůlkou a pochod v rytmu hudby. A tak tu od začátku února pochodují, točí hůlkou, vyhazují a zase ji chytají, zkrátka se dobře baví a zároveň se učí. Začínáme však od úplného začátku, první pochodové kroky, držení těla, otáčky a prvky, které pak použijeme ve skladbě.

První krátké vystoupení mažoretky předvedly svým spolužákům na sportovní akci Expedice Mt. Everest, která se konala 18. března. Informovat o ní budeme v příštím čísle LP. Peckovské mažoretky budou sebe, naši školu i obec prezentovat na kulturních a společenských akcích a dělat tak dobré jméno nejen sobě, ale i škole a obci.

Lucie Fojtová

Lyžařský výcvik se vydařil

Lyžařský výcvik proběhl ve dnech 9. – 14. ledna v Janských Lázních. Žáci byli ubytováni v penzionu MARIANUM. Odjezd všech účastníků byl v 7 od základní školy, návrat 14. ledna okolo 16. hodiny na stejné místo. Doprava byla zajištěna autobusem od firmy Grundman Nová Paka. Lyžařského výcviku se zúčastnilo celkem 15 dětí od 5. ročníku a 2 dospělí, učitelé. Vedoucím LVK byl Jiří Zadrožil, pedagogickým dozorem a zdravotnicí Hana Albrechtová. Kurz probíhal na sjezdových lyžích.

Dne 9. ledna začal lyžařský výcvik příjezdem na chalupu, poučením o zásadách bezpečnosti, organizaci, podmínkách a pravidlech. Dále následoval přesun na mírnou sjezdovku, kde byly děti podle zkušeností rozděleny do dvou družstev. Lyžování na sjezdovkách Černé hory probíhalo bez obtíží.

Kyberšikana – aneb nebezpečí internetu

V pátek před jarními prázdninami (25. února) proběhla na naší škole beseda o nástrahách internetu. Zástupce Policie ČR se zajímavou formou besedy a promítaného dokumentárního filmu snažil děti upozornit na možná rizika a nebezpečí.

Na konkrétních příkladech a osudech lidí, kteří se s kyberšikanou setkali, bylo naznačeno, jak v jednotlivých situacích postupovat, a hlavně zdůrazněno, že nejlepší je se do nich vůbec nedostát.

Shrnutí: nikomu nesdělávat soukromá data a údaje

Na každý den byla určena služba, která zajišťovala buď úklid v jídelně po každém jídle, pořádek v lyžárně a večerní program. Každý den jsme využívali jak ranní, tak odpolední lyžování. Ranní výcvik probíhal v rozmezí 8 – 11.30, poté následoval oběd a polední klid. Odpolední výcvik od 13.30 – 16 hodin. Po večeri si žáci mohli užít osobního volna do 19.30, kdy mohli volat svým rodičům zážitky daného dne. Úvod každé-

ho večera byl zajištěn pedagogy rozkazem dne, shrnutím zažitých situací a přednáškami např. – historie lyžování, zásady první pomoci, styly lyžování, rady při nákupu lyžařského vybavení. Mezi nejzajímavější přednášky večera patřilo porovnání lyžařského umění žáků a odstraňování chyb v první den lyžování a poslední den. Všechny jejich výkony byly natočeny na kameru. Další program večera probíhal podle představení dětí.

Úroveň lyžování se viditelně zlepšila. Při příjezdu do Janských Lázní byli mezi

žáky dva, kteří nikdy nestáli na lyžích. Ke konci celého výcviku zvládli bez větších problémů společně s ostatními sjet Černou horu a ti, kteří odjízžděli na lyžařský výcvik s mírnými zkušenostmi, zvládli zásady carvingového lyžování.

K přesunu od chalupy ke sjezdovce jsme využívali přepravu zdarma skibusem či pěší procházkou.

Průběh i úroveň lyžařského kurzu byl velmi zdařilý. Nezaznamenali jsme žádné kázeňské přestupky, chování dětí by se dalo označit až za vzorné. Udělili jsme několik drobných odměn za jednoduché závody ve slalomu. Žáci byli spokojeni s ubytováním, stravováním, vybavením chaty i službami obsluhujícího personálu. Na závěr hodnocení nesmíme opomenout sociální stránku lyžařského výcviku. Bylo patrné bezproblémové začlenění do kolektivu a tyto často nově vybudované vztahy se kladně odrážejí i teď ve školním prostředí.

Hana Albrechtová

I učitelé se učí

V úterý 1. března, tedy v době, kdy si žáci užívali jarních prázdnin, se pedagogičtí pracovníci základní školy sešli v prezentační místnosti na školení, které bylo zaměřeno na komunikaci s žáky a jejich rodiči.

Společně s lektorem PhDr. Pavlem Vackem PhD. strávili několik zajímavých hodin. Získali mnoho informací na dané téma doplněných velkými množstvím příkladů a konkrétních situací z lektorovy bohaté praxe. Zkrátka nepřišel ani

humor. Rozhodně to nebyl zbytečně utrácený čas, ale pestrá škála námětů pro každodenní práci pedagogů a často i k zamyšlení nad směřováním školství.

Školení bylo jednou z klíčových aktivit projektu Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace. Tento projekt je spolufinancován z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky.

Alena Müllerová

O šibřinkách bylo ve školce veselo

Je sobota 19. února, venku je nevlídné počasí, obloha zatažená, padá déšť se sněhem. Řekli byste, že se v tomto počasí nikomu nechce vycházet z domu. Ale to byste se divili!

Krátce po půl druhé se začíná zaplňovat sál hasičské zbrojnice v Pecce. Co se tady bude dít? To paní učitelky z mateřské školy v Pecce připravily na tento den pro děti šibřinky. Očekávání pořadatelů nebylo zklamáno, krátce po druhé hodině je sál zaplněný do posledního místečka. Děti i rodinných příslušníků se sešlo hodně, asi 120. Z toho je asi 60 dětských masek, tentokrát se převlékli i rodiče. A tak tady jsou víly, Křemílek, piráti,

brouček, rytíř, indián, Man-ka, miminko a jiní. Ale kde jsou paní učitelky? Samozřejmě nechyběly, byly převlečené za šašky – Šamšulínka, Bambulínka a Zíválka. Ten byl zpočátku trochu ospalý, ale pak ho únava přešla a řádl s ostatními až do konce. Děti si slavnostní chvíle náležitě užívaly a patřičně hrdi na ně byli i jejich rodiče a prarodiče, kteří si nenechali karneval ujít.

Na karnevale nechyběly ani soutěže, do kterých šašci zapojili nejen děti, ale i jejich rodiče.

Bohatá byla i tombola.

Nikdo neodešel domů s prázdnou, všichni dostali od šašek malý dárek.

Poděkování patří všem,

kteří se na přípravě karnevalu podíleli a připravili pro děti i dospělé příjemné odpoledne. Poděkování patří panu Lukáši Havlovi, který se celé odpoledne staral o muziku, protože bez ní

by to nebylo to pravé.

Poděkování patří i všem sponzorům rodičům, kteří cenami přispěli do tomboly.

Tak za rok zase na shledanou!

Iva Šmídová

První kroky v oblasti finanční gramotnosti

V měsíci únoru se naše škola přihlásila do systému soutěže o finanční gramotnosti, kterou organizuje druhým rokem ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Obdrželi jsme unikátní klíč, který nám umožnil přes internet přístup do soutěže. V úterý 1. 2. 2011 se dívky v průběhu odpolední výuky základů administrativy přihlásily na internetových stránkách do školního kola, vyplnily vstupní dotazník a pak se už pustily do řešení předložených otázek. Otázky se týkaly znalosti některých oborů finanční gramotnosti, produktů nabízených finančními ústavami atd. Po vypracování úkolů pak hotovou složku odeslaly do centrály soutěže. Teď čekáme na vyhodnocení. Tři nejlepší žákyně by měly vytvořit soutěžní tým pro okresní kolo, které bude opět probíhat po internetu. Dívky si mohly ověřit znalosti, které získaly v rámci předmětu základy administrativy. Předmět je součástí projektu Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace. Tento projekt je spolufinancován z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky.

Alena Müllerová

Zimní výlet ke krmelci

V úterý 25. ledna jsme se s dětmi z I. třídy MŠ vydali na vycházku ke krmelci. Čekala nás dlouhá cesta, a tak jsme vyrazili už po svačince. Děti měly nachystané plné batůžky dobrot, které si z domu přinesly. Aby nám cesta lépe utíkala, děti plnily drobné úkoly. U bývalého mlýna nás čekalo milé překvapení. Pozorovali jsme kačenky a nebojácnou nutrii, kterou jsme si mohli zblízka prohlédnout. Poté jsme pokračovali do lesa. Děti ani nedutaly, pozorovaly zimní přírodu a stopy lesních zvířat. U krmelce jsme pro zvířátka nachystali velkou hostinu a popřáli jim dobrou chuť. Také nás čekala sladká odměna. Plní nových zážitků a dojmů jsme se vrátili zpátky do mateřské školy.

Eliška Sekotová a Jana Murdychová, třídní učitelky

Brácha a já - vzpomínky na Josefa Rejňáka 1

Letos 17. července uplyne 80 let od narození učitele Josefa Rejňáka z Bělé u Pecky, který podstatnou část svého aktivního života učil děti na Základní škole v Peccce.

Svou pedagogickou činnost ukončil v roce 1991. Zálezná nemoc mu však nedopřála delší životní pouť, zemřel 7. srpna 1995 ve věku 64 let. Měl děti rád a mnohé z nich a kolegyně z učitelského sboru na něho rády vzpomenu.

Vzpomíná na něho jeho mladší bratr Zdeněk Rejňák. Výtah z těchto vzpomínek na jeho přání uveřejňujeme.

Brácha a já

Bratr Josef i já jsme se narodili v dřevěné roubené chaloupce, která je jednou z posledních „roubenek“ v Bělé u Pecky, vesnici vzdálené 2 km od Pecky. Josef se narodil 17. července 1931, já 22. února 1934 a staršího bratra jsem miloval.

Naše chaloupka stojí u cesty, která vede od „Lípy svobody“ stojící u cesty do Horního Javoří k bývalému Knapovu mlýnu s pilou. Dnes už v tomto objektu je v provozu pouze pila.

V této části Bělé byly ještě další podobné dřevěné malé chaloupky, Tázlarova, Khunova č. p. 22 a Půšova č. p. 23. V původním stavu zbyla naše chaloupka už jako poslední. Půšovu chalupu přestavěl pan Jaroslav Groh na patrový objekt a změnil její vzhled k nepoznání. Chaloupka Tázlarova byla před léty zbourána a dnes na jejím místě stojí vilka manželů Machových a na místě cha-

loupky Khunovy nový rekracní domek postavil pan Němec.

Naše chaloupka má zásep, z té se po jednom schodu vstoupilo do zádveří, kde vlevo bylo malé okénko do chlívků a uprostřed umístěny vstupní dveře do domečku. Za nimi se po dalším schodu vstoupilo do předsíně, z které byla po pravé straně přístupná velká světnice s 6 okny a po levé straně komora s malým okénkem a chlívek, kde za našeho mládí babička chovála 2 kozy. V předsíni byl zároveň umístěn poklop, který zakrýval schody do kamenného sklepa, vyzděného z pískovcových kvádrů, s klenutým stropem a studánkou s pitnou vodou. Ve sklepě byly uskladněny nejen brambory, ale i jablka a soudek s kysaným zelím. Díky kamenné konstrukci sklepa a křišťálově čisté studené vodě ve studánce se ve sklepě udržovala stálá teplota a vlhkost, takže uskladněná jablka byla ještě v červnu následujícího roku jako čerstvá. Vodu ze studánky používala babička přechodně i na vaření, a to v době zimních plískanic, kdy byla cestička vedoucí ke studánce u Knapova

mlýna, kam jsme chodili pro vodu v letech, kdy ještě do Bělé nebyl zaveden vodovod, zavátá sněhem a nedalo se ke studánce bez problémů dojet. Z předsíně byly dále přístupné i schody na půdu.

Celá naše rodina, to znamená babička a děda z matčiny strany, maminka, tatínek, brácha a já, žila v jedné místnosti, velké světnici o rozměrech 5,2 x 4,7 m. Na ploše necelých 24,5 metrů čtverečných tedy žili a spali 3 dospělí a 2 děti. Děda Antonín Forman, který s námi bydlel jako čtvrtý, v létě i v zimě spal na půdě, protože by se už do světnice nevešla další postel.

Světnice byla zařízena tak, že u štítové stěny s třemi okny byla v každém rohu jedna postel a mezi nimi stál skleník na parádní skleničky a lepší porcelánové nádoby. Na jedné posteli spala maminka s tatínkem a na druhé já s bráchou. Před naší postelí stála dlouhá lavice s opěradlem, která měla zabránit tomu, abychom v noci z postele nespadli. Na této lavici také sedávala babička Josefa Formanová, když nám vyprávěla pohádky před spa-

ním nebo zpívala písničky. Při dlouhé stěně „roubenky“ s dalšími dvěma okny s výhledem do vesnice stála další postel, na které spávala babička a dále prádelník, nad kterým na zdi viselo zrcadlo. U stěny na opačné straně proti štítové zdi stál kuchyňský stůl, na kterém se připravovalo jídlo a umývalo ve škopku nádobí. Pod stolem bylo schováno černé nádobí na vaření a pečení a na poličkách ve výklenku umístěném ve stěně nad stolem stály hrnečky a skleničky pro běžné použití a také kořenky. V této stěně byly také dveře, kterými se vstupovalo do světnice. V druhém rohu než kuchyňský stůl stála kachlová kamna, která byla v zimním období hlavním kusem vybavení světnice. Ve dne v noci se v kamnech topilo, jednak proto, aby nebyla zima, a také proto, aby byla stále k dispozici teplá voda. V kachlových kamnech byl totiž zabudován „kamnovec“/medenec/, což byla litinová podlouhlá hranatá nádoba, ve které se trvale ohřívala užitková voda na mytí, na praní a pro úklid. Kolem kamen stála rohová lavička, kde sedával děda nebo babička a rádi si o kamna nahřívali záda. U druhé dlouhé zdi mezi kamny a postelí rodičů stála kredenc na jídelní nádobí a skleničky. Uprostřed místnosti byl umístěn jídelní stůl s 6 židlemi a nad stolem stropní elektrická lampa, jediná v celé místnosti. Malá noční lampička na šňůře napojená do rozdvojký ve stropní lampě, visela nad postelí rodičů. Tu tatínek rozsvěcel, jen když

jsme se jako malí v noci báli, nebo když jsme v noci chtěli jít na záchod.

Chaloupka měla jen suchý záchod umístěný venku nad hnojem, který byl přístupný z kůlny, kde bylo uskladněné dřevo a roští na topení. Další polínka byla naskládána na zastřešené pavlači před okny na straně chaloupky obrácené do vesnice. Abychom jako děti v noci v zimním období nemusely na záchod do mrazu ven, stál na zemi u kamen starý kbelík a do toho jsme chodili čurat.

Každé ráno babička brzy vstávala, zatopila v kamnech a šla nakrmit a podojit kozu. Potom nás vzbudila na snídani a ještě před ní jsme s bráchou každý museli nalačno vypít hrnek ještě teplého, čerstvě nadojeného kozího mléka. Je to zdravé, říkala babička. Mně to ani tolik nevadilo, zato brácha většinou mléko odmítal, ale nepomohlo mu to a stejně ho musel vypít.

Za války jiné mléko nebylo, takže se u nás z kozího mléka vařilo všechno. Svařené ale už bylo chutnější. Stravování vůbec nebylo tak bohaté jako dnes. K snídani a k večeři byla pravidelně bílá káva z melty nebo svařené kozí mléko a k tomu chleba namazaný medovým máslem, což byl margarín s náhražkou medu nebo jsme si suchý chleba nalámali do kávy a rozmočený snědli lžičkou. K obědu bylo buď kyselo a brambory nebo brambory na loupáčku s mlékem, bramborové šišky s mlékem, krupicová kaše a podobná jídla nebo jen bramborová polévka a k ní

krajíc chleba. Maso nebylo každý den jako dnes, nebylo ho mnoho a bylo na listky. V pátek nebylo maso nikdy, protože byl „postní den“, tak babička vařila bezmasá jídla.

Chleba vozil z Nové Paky vůz přikrytý plachtou, tažený bílým koníčkem. S vozem jezdil pan Ducháček a babička ho vyhlížela z okna, když ho viděla přijíždět, už jsem musel já nebo brácha utíkat do „konzumu“ a ještě teplý chleba koupit. Čerstvý bochník tak krásně voněl, že jsem někdy už cestou domů ulamoval a ujídal vonavou rozpraskanou kůrku. To mi potom babička vynadala a dostal jsem březovou metlou, tu měla babička vždycky po ruce. Metlou to přes holé nohy pěkně štípalo. Pamatuji se ale taky, že když si babička udělala novou metlu z čerstvých březových větviček, tak náš děda vzal nůžky a tajně, aby to babička neviděla, ostříhal tenké konečky větviček, prý, aby nás to tolik nebolelo.

Čerstvých březových větviček bylo u nás vždycky dost. Těch si děda v lese nařezal před zimou do zásoby celou hromadu, protože z nich v zimě dělal březová košťata.

K tomu měl na jednom stropním trámu uprostřed světnice zatlučenou velkou kovanou skobu, na které byl zavěšený provaz s přivázanou příčkou ze silnější větve na dolním konci. Na větev si sedl rozkročmo, provaz omotal kolem dobře urovnaného svazku březových větviček a ten svou vahou utáhl a stáhnul ho drátem

nebo ve vodě namočeným vrbovým proutím. Tak na držadle košťete udělal několik úvazků. Dolní část košťete potom „doplacata“ propletl provázkem, horní konec držadla začistil nožem a koště bylo hotové. Za den takto vyrobil třeba 10 - 15 košťat. Ty pak prodal bělským sedlákům nebo vyměnil za máslo nebo vajíčka.

Když děda přerušil práci a šel si třeba ze svojí oblíbené fajfky na zásep před chaloupku zakouřit, hned jsme využili příležitosti a na provaze jsme se střídavě s bráchou houpali jako na houpačce, a to jsme nohama litali až do stropu. Když mluvím o kouření, vzpomněl jsem si na další příhody. Za války byl tabák na listky, kterým se říkalo „tabačenky“. Každý muž měl myslím na přiděl 100 ks cigaret na měsíc a víc mu v trafice neprodali. Tatínek proto pěstoval tabák na zahrádce. Byly to vysoké rostliny s velkými listy. Listy otrhával, sušil a usušené zabalené do ruličky krájel na jemné nudličky, z kterých si po dalším dosušení balil cigarety. A opravdové cigarety, které si koupil na svůj příděl nebo rovnou tabačenku, vyměnil za jídlo nebo za něco pro nás kluky. Jednou donesl celé album známek z celého světa, i když převážně německých, které jsme si potom s bráchou rozdělili, každý polovinu. Album někde získal prý za 100 cigaret.

Děda zase do fajfky sušil místo tabáku všelijaké bylinky, hlavně mařinku vonnou nebo malinové a ostružinové listí. Namícha-

nou směs usušených bylinek potom ve fajfce kouřil. Na bylinky jsme s ním do lesa rádi chodili i my s bráchou a za to, že jsme mu pomáhali bylinky sbírat, nás potom tajně, aby to babička neviděla, nechal na lavičce před chaloupkou zabafat z jeho dlouhé fajfky s porcelánovou hlavičkou s krásně barevně vyvedeným usmívajícím se hajným.

Hygiena se zajišťovala tak, že pro každodenní mytí muselo postačit umývadlo, postavené na židli a špinavá voda se po umytí vylévala na hnůj a nad nímž jsme si v létě čistili i zuby.

Voda na vaření se brala z kbelíků, které stály v předsíni, aby zůstala studená. S vodou se muselo šetřit, protože jsme museli pro vodu s kbelíky chodit do asi 150 m vzdálené studánky u Knapova mlýna, kde pramenila čistá studená voda. Když i v ní přestala v létě téct voda, muselo se chodit k dalšímu prameni až pod mlýnem, vzdálenému ještě o dalších 100m. V létě to šlo, vždycky jsme vzali do každé ruky jeden kbelík a babička měla dokonce takové „dřevěné vahadlo“. Na každý konec pověsila jeden kbelík s vodou a nesla na rameni dva kbelíky najednou. Horší to bylo v zimě, kdy se musela každé ráno napřed proházet cestička a potom teprve se mohla donést voda. A pokud přes den sněžilo nebo cestičku zavál vítr, musela se prohazovat i několikrát denně.

Velké koupání se odbývalo jednou týdně většinou

v pátek, kdy se na kamna umístil velký prádelní hrnec a v tom se ohřála voda. Teplá voda se nalila do dřevěných necek, položených na podlahu blízko kamen, aby v zimě stály u tepla a v nich se potom všichni vykoukali. Nakonec maminka ve vodě po koupání ještě vyprala prádlo, samozřejmě v ruce, protože nebyla ani pračka a byla jen „valcha“, dřevěné zařízení s vlnitým plechem, a maminkiny ruce, které na valše prádlo drhly. K praní byla jen kostka mýdla, za války jen obyčejného měkkého, později mýdla s jelenem. Máchat prádlo chodila maminka i v zimě k potoku, aby se nemuselo domů nosit tolik vody. S vymáchaným prádlem přišla vždycky s úplně červenýma zmrzlýma rukama. Podlaha ve světnici byla dřevěná prkenná. Podla-

hu maminka, ale častěji tatínek každou sobotu vydrhl rýžovým kartáčem namáčeným v horké mýdlové vodě tak, že po vysušení byla krásně čistá a skoro bílá. Když jsme odrostli, přešla povinnost jednou týdně umýt podlahu na nás, zaklekli jsme a drhli každý jednu půlku podlahy rýžovým kartáčem a horkou vodou, ale tak čistě umýt jako tatínkovi se nám podlahu nikdy nepodařilo.

Když mluvím o podlaze, vzpomněl jsem si na další zážitek z dětství. To když tatínek přijel odněkud z nákupu a hned, jak otevřel dveře, přikutálel nám po podlaze velikánský zelený meloun, jako obrovský míč. Tatínek nám rád dělal radost a meloun byl určitě moc dobrý.

*Zdeněk Rejňák
Pokračování příště*

Životní jubileum pana učitele Josefa Rejňáka

Chtěli bychom touto cestou vzpomenout na pana učitele Josefa Rejňáka z Bělé u Pecky, který by se v těchto dnech dožil osmdesáti let.

Ti, kdo ho znali, vědí, že své žáky měl velmi rád a učil s obdivuhodnou trpělivostí. Naše třída měla to štěstí, že byl naším třídním učitelem šest let – byl to prostě náš milý třídní učitel. I po ukončení školní docházky se o nás stále zajímal, nikdy nezapomněl na naše svátky či narozeniny pohlednicí, a to i když jsme už byli dospělí. Vždy byl usměvavý a pozitivně naladěný a my všichni víme, že navždy zůstane v našich srdcích.

Za ročník 1966 - 1975: Marie Kociánová/ Pušová, Marie Hylmarová/ Nováková, Miroslav Pavel

Zemřela Marie Jiříčková

V neděli 30. ledna zemřela Marie Jiříčková, jedna z velkých osobností Pecky – ne kariérou či funkcemi, které by zastávala, ne úspěchy, které by jí přinesly slávu, ani bohatstvím, kterým by se pyšnila. Velká byla svou odvahou žít, milovat a trpět – vždy pokorně a naplno. Několik slov na rozloučenou s Marií Jiříčkovou – malířkou, cestovatelkou a obdivuhodným člověkem – věnují její nejlepší kamarádky. Redakce Listů Peckovska se ke vzpomínce s úctou připojuje.

Dne 30. ledna 2011 ve věku 65 let odešla navždy paní Marie Jiříčková.

Její odchod je pro nás velmi bolestný, protože to byla ta nejlepší přítelkyně, jakou jsme si mohly přát. Byla plna optimismu, elánu, energie a se smyslem pro humor. Její ruce uměly tvořit díla hodná přirovnání k mistrům. Její obrazy a

malované truhly jsou a budou uměleckými díly. To je to, co po ní zůstane navždy.

Májinka jako kamarádka byla nenahraditelná. Byla to přítelkyně do pohody i nepohody. Uměla potěšit, i když sama postrádala útěchu, uměla se podělit, i když někdy nebylo o co. Uměla mlčet i vyprávět a všechny veselé a humor-

né historky v jejím podání vyznívaly ještě humorněji.

Na někoho mohla svým stylem života působit jako podivín a „ztřeštěná ženská“, ale kdo ji znal od dětství – tak jako její kamarádky – musí před ní je-

nom smeknout. Bylo nám ctí, že jsme mohly pobývat v její blízkosti až do konce a rozloučit se s ní podle jejího přání v kruhu rodiny a přátel. Dokud budeme dýchat, nezapomeneme.

*Marie Večerníková
Vlasta Křečková*

A co dělají včeličky?

S touto otázkou se setká-
vám v každém ročním ob-
dobí od lidí, kteří se dají roz-
dělit do několika skupin:
na sousedy zahrádkáře,
kteří mají zájem o to, aby
včely provedly opylení
rostlin na jejich zahrádce,
na konzumenty sladkého
včelího produktu – medu,
na ty, jejichž zvědavost do-
káže překonat strach ze
včelího bodnutí a chtějí vi-
dět život včel přímo v jejich
obydlí – v úle (tato skupi-
na je početně nejslabší) a
na ostatní, kteří to prone-
sou jen proto, aby řeč ne-
stála.

Protože se jedná za rok o
velkou řadu takto polože-
ných otázek, napadla mě
myšlenka podělit se o in-
formace, alespoň některé,
o tom, jak důležitou úlohu
hraje včela, resp. včelí spo-
lečenství v přírodě.

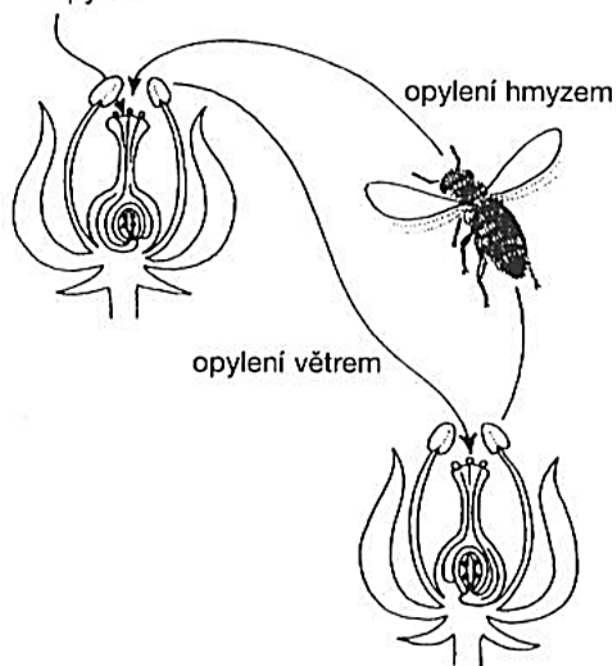
Největším, a to nezastupi-
telným posláním včely
v přírodě je její opylovací
úloha rostlin a stromů. A
protože provádí opylování
v největším rozsahu ze
všeho hmyzu v přírodě /v
literatuře se uvádí, že více
jak 70% opylení rostlin a
stromů je zásluhou včel/, je

tato jejich činnost v přírodě
nenahraditelná. I když tato
činnost provádějí včely, i
když pro ně je tato jejich
činnost druhořadá, je ne-
smírně životně důležitá pro
příslušný druh rostliny, když
přenesou pyl z tyčinky na
pestík rostliny, a tím přípra-
ví první základ pro možnost
vývoje nové rostlinky. Je to
jen zjednodušené vysvětle-
ní pro to, jak je včela
v přírodě důležitá. Při tom
vlastně tuto činnost vytvá-
řejí druhotně při sběru pylu
a sladiny pro svoji potřebu,
které jsou základem pro
všechny produkty včel.

Ze včelích produktů je vět-
šině lidí znám „včelí med“,
„včelí vosk“, „mateří kašič-
ka“ a nakonec „propolis“.
O těchto produktech toho
bylo již hodně napsáno. Tím
bych se však dostal od
dnešního motivu.

Vrátím se k té nejdůleži-
tější činnosti, kterou včela
provede na své cestě za
potravou. Tím, že denně
v období květenství navštíví
třeba i několik tisíc rostlin,
provede opylení základní
rostliny a tím vytvoří pod-
mínky ke znovuobnovení
rostlinného druhu. Toto je

samoopylení

nesmírně důležité i pro po-
hlavní vykřížení rostlin i pro
vegetační opylení rostlin
v přírodě.

V praktickém životě se
toto projeví nejdříve při
opylení ovocných stromů.
A proto každý zahrádkář
sleduje v období květu
stromů, jestli v koruně hučí
včely. A zejména v dnešní
době, kdy zemědělci ve
velkém množství pěstují
technické rostliny, jako je
např. řepka, by bez opyle-

ni včelami byly jejich vý-
nosy minimální.

Pokusil jsem se na tak
malém tvorečku, jako je
včela, ukázat, jak každá
maličkost v přírodě je dů-
ležitá a jak je vše
v přírodě zharmonizová-
no. Každý zásah, a to ze-
jména zásah člověka, do
této přírodní harmonie se
projeví někdy nedozírný-
mi, někdy i nenahraditel-
nými následky.

Jaroslav Plecháč

Hodnocení činnosti Klubu českých turistů Pecka za rok 2010

Nástup do nového roku 2011
byl pobídkou, abych om bi-
lancovali naši činnost
v uplynulém roce 2010. Zá-
kladním pilířem odboru je
zvolený výbor. Jeho členo-
vé se po celý rok (mimo let-
ní prázdniny) scházeli jednou
za měsíc ve společenské
místnosti DPS v Pecce. Na
schůzích se řešily za účasti
předsedy Ladislava Stuchlí-

ka organizační problémy
KČT Pecka a styku
s Oblastním výborem KČT
Královéhradeckého kraje.
KČT Pecka byl do června
r. 2010 začleněn jako jeden
ze sportovních oddílů TJ
Harant. Tato forma společ-
né spolupráce po vzájemné
dohodě zástupců TJ Harant
a KČT v červnu 2010 skon-
čila. Na základě žádosti byl

KČT Pecka převeden Čes-
kým statistickým úřadem do
Registru ekonomických sub-
jektů s přidělením IČO ke
dni 8. 6. 2010. Od tohoto dne
zdejší KČT obdržel právní
subjektivitu se všemi klady i
zápory.

V roce 2010 pokračovala
kritická situace ve stavu
členské základny (generač-
ní problém). V posledních

letech je téměř pravidlem, že
starší organizovaní turisté
převážně ze zdravotních dů-
vodů končí aktivní činnost a
odhlášují se a mladí lidé
z Pecky a okolí o tento sport
nemají zájem. K 1. 1. 2011
je v KČT Pecka registrová-
no 55 členů. Stále se nám
nedaří nahradit Vlastíka Rej-
monta, organizátora oblíben-
ných sobotních ev. nedělních

vycházek do okolí Pecky. Za tuto činnost, kterou musel ze zdravotních důvodů zanechat, mu děkujeme.

Během roku jsme alespoň informovali o turistických akcích místního významu i ostatních odborech KČT Královéhradeckého kraje. Aktuality byly vždy zveřejněny ve vývěsní skříňce na náměstí.

V roce 2010 jsme z důvodu nezájmu členů nenárokovali u C.K. Hoška Tour Lázně Bělohrad snad 20 let vždy společně připravený třídení zájezd za poznáním naší vlasti i zahraničí. Se zájezdy jsme byli vždy spokojeni a hodnocení zákazníky vyznělo víc než kladně. Zatím díky za vše, co pro náš odbor pan Hoška dosud vykonal.

Na základě přání mnoha členů KČT jsme zorganizovali dva jednodenní autobusové výlety, jarní a podzimní. Jarní zájezd byl realizován 28. května. Navštívili jsme jadernou elektrárnu Dukovany a vodní přečerpávací elektrárnu v nedalekých Dalešicích. V obou těchto zařízeních nám byl poskytnut odborný výklad a promítnuty filmy od zahájení výstavby až po uvedení do provozu. Poté nám byla umožněna prohlídka technologií v obou zmíněných objektech a zodpovězena řada konkrétních dotazů. Velmi zajímavé bylo sdělení, že u elektrárny Dukovany za dobu provozu od r. 1987 do r. 2008 se dvakrát zaplatily její pořizovací náklady. Dále, že náklady na výrobu 1 kWh jsou v jaderné elektrárně nižší než např. u větrné elektrárny.

Po ukončení exkurze v Dukovanech a Dalešicích jsme změnilí námět výletu a odjeli do turisticky vyhledávaného přírodního skanzenu Veselý kopec. Skanzen ná-

leží k Souboru lidových staveb a řemesel Vysočina. K vidění bylo téměř 30 objektů různého funkčního zařazení. Naše prohlídka staveb byla narušena výraznou dešťovou přeháňkou. Plánovaná prohlídka byla z toho důvodu uskutečněna jen zčásti. Garantem zájezdu byl Láďa Stuchlík. Spokojenost účastníků byla pro něho jistě odměnou za vynaložené úsilí spojené s přípravou tohoto zájezdu.

Podzimní výlet byl v neděli 19. září 2010 s námětem „Za poznáním Frýdlantska a okolí“. Prohlédli jsme si zpřístupněný hrad Grabštejn u Hrádku nad Nisou. Po skončení prohlídky s průvodcem jsme vystoupili do ochozu hradní věže. Odtud se nám naskytl nádherný kruhový výhled nejen do Česka, ale i do příhraničních oblastí Německa (větrné elektrárny) a Polska. Dalším zastavením byly Sloní skály (Bílé kameny) u Jitavy. Jsou to asi 20 m vysoké pískovcové monolity tvarem připomínající slony. Každý z účastníků měl možnost vyzkoušet si svoji zdatnost zlezením těchto kamenných obrů. Poté jsme odjeli do Kryštofova údolí – perly mezi severočeskými obcemi. Je to rekreační oblast zejména libereckých občanů. Při prohlídce nás zaujal dřevěný barokní kostelíček sv. Kryštofa a monumentál-

ní stavba železničního viaduktu na trati Liberec - Česká Lípa. V prvním patře místního hostince je vystaven soubor betlémů vytvořený místními lidovými umělci. Soustředili jsme se nejvíce na atrakci posledních let. Je to již známý orloj, který vybudoval ze staré trafostanice pan Martin Chaloupka a kolektiv. Zanícený výklad pana Chaloupky o jeho dalších plánech na zdokonalení orloje byly na tamní poměry až neskutečné.

Z Lužických hor jsme předměstím Liberce přejeli do hor Jizerských. Autobus zastavil u Obřího Sudu. Je to známá výletní restaurace nad lázněmi Libverda, postavená již v roce 1931. Po požáru restaurace v podobě velkého sudu na Javorníku v Ještědském hřbetu v r. 1974 zůstal Obří Sud nad Libverdou jedinou stavbou tohoto druhu v celé České republice. Z Obřího Sudu jsme se přemístili do Lázní Libverda. Tam byla z důvodu rekonstrukce uzavřena lázeňská kolonáda i přístup k prameni léčivé vody. Prohlédli jsme si tedy pouze lázeňské budovy a využili otevřené cukrárny k malému občerstvení. Z Lázní Libverda následoval přejezd do cíle našeho cestování Hejnic – známého poutního místa. Byli jsme překvapeni krásně opravenou raně ba-

rokní bazilikou Navštívení Panny Marie a přilehlého kláštera františkánů. Venkovní i vnitřní stav baziliky po opravě je ukázkou, jak by měly vypadat všechny stavební skvosty v naší republice. Při prohlídce interiéru baziliky jsme mj. viděli vzácnou gotickou plastiku Černé Madony z r. 1380. Poté jsme letmo prošli okolím chrámu a tím byl náš plánovaný program zájezdu vyčerpán. Přilehlý park nebyl z důvodu devastace po povodni přístupný. Průjezdem města Raspenava v Jizerských horách jsme byli svědky katastrofálních následků povodně ze 7. srpna 2010. Jinak klidná říčka Smědá ničila vše, co jí stálo v cestě. Poškozená obydlí, komunikace, mosty byly již jen němými svědky hrůzy, která postihla tamní obyvatele. Psychická trauma na lidech, ohromné finanční škody na majetku byly výsledkem této ukázky síly nespoutaného vodního živlu. Kvalitním, dobře připraveným průvodcem tohoto zájezdu byl pan T. Horák, kterému účastníci výletu vyjádřili srdečné díky.

Každoroční povinností je také pásové značení turistických tras v našem okolí. Tuto práci provádí dva školní značkaři KČT Pecka. Také v roce 2010 jsme splnili úkol, který nám byl uložen. Obnovit červené značky z Bělé u Pecky pod Zvičinu v délce 10,5 km. V průběhu roku jsme příležitostně prováděli zviditelnění i těch barevných turistických značek, které nebyly v programu. Bylo to především odstraňování nového porostu. Do plánu činnosti na rok 2010 byla též zahrnuta nutná údržba pronajaté chaty. Zájem KČT je udržet chatu po 66 letech

od její výstavby stále v provozuschopném stavu.

Nemůžeme opomenout skupinu našich členů, kteří v roce 2010 opět navštěvovali tzv. zpívánky. Ty se konaly každý týden ve čtvrtek a za dlouhá léta se staly pro aktéry společenskou událostí.

Ze skromných finančních prostředků, které má KČT k dispozici, je vyčleněna každý rok malá částka na obdarování členů malou pozorností při jejich kulatých narozeninách nad 50 let věku. Výše uvedené aktivity jsou téměř vy-

čerpávající ukázkou činnosti KČT Pecka v r. 2010. Na rok 2011 připravujeme pro své členy opět dva jednodenní zájezdy. Jeden do prostoru Konopiště a druhý do oblasti Chrudimi. Závěrem zdůrazňuji stále propagovaný slogan

„Pohybem ke zdraví“. Věřte, nejsou to jen prázdná slova. Přiměřený pohyb lidí, zvláště starších ročníků, je dokáže zbavit mnohých potíží, ba i nemocí a život se tak pro ně stane radostnější.

*Jaroslav Stárek, člen
výboru KČT Pecka*

Zálesáci Kryštofa Haranta – Pecka

**Československý zálesák –
svaz pro pobyt v přírodě**

Oddíl zálesáka oslavil osmý rok svého působení. Ve čtvrtek 10. února 2011 jsme oslavili osmé výročí a nemálo jsme toho zažili. Na založení oddílu se podíleli Tony Pavel alias Tony a Lukáš Rejl alias Špejle. V listopadu roku 2004 jsme dostali svoji klubovnu v prostorách školy, za kterou patří stále velký dík paní ředitelce RNDr. Věře Pavlové. V této době má oddíl 12 stálých členů.

**Osmé výročí založení oddílu a
výprava na Supí vrch**

V sobotu 19. února 2011 jsme podnikli výpravu na Supí vrch v okolí Pecky. Výprava na toto místo byla

proto, že na Supím vrchu vzplál první oddílový oheň. Této výpravy se zúčastnili peckovští i pačtí zálesáci. V devět hodin jsme se sešli u Peckovské školy. Po cestě na nás čekaly otázky a úkoly, které jsme museli splnit. Vyhodnocení se konalo na Supím vrchu, kde jsme si našli sladký poklad. Po nalezení pokladu, jsme si rozdělali oheň, ohřáli se, ale hlavně jsme zavzpomínali na začátky našeho působení. Dále naše kroky směřovaly na Zlatnici. Po prohlédnutí jsme se pomalu vraceli na Pecku. Když jsme přišli ke škole, pačtí kamarádi odjeli a peckovští se rozešli do svých domovů.

Děti pozor!

Chtěly byste umět slaňovat, uzlovat, hrát hry k zasmání a mnoho dalšího? Tak se přijďte podívat klidně i s rodiči na

naši schůzku! Schůzka je každý čtvrtek od 15 hodin v prostorách základní školy. Těšíme se na vás.

Myška M. Pavlová

Lov skončil na hradě

Slavnostní výřad zvěře na hradním nádvoří zakončil v sobotu 8. ledna hon Mysliveckého sdružení Pecka. Na nádvoří zazněly i staré lovecké famfáry.

Z fotoarchivu Břetislava Vejvody.

Milada Hetfleischová - Moje vzpomínky 4

Z loňského roku dlužíme čtenářům Listů Peckovska dokončení vzpomínek Milady Hetfleischové na Pecku, hostinec Pod Hradem a především svého otce Františka Poslta.

Otec miloval les a chtěl být hajným. Jeho otec mu to však nedovolil. Chodil honit, měl dvě flinty. Chodíval na houby přes kopec k Malé Borovnici, k povětrníku a k Červenému kříži. Tam jsme jednou byli spolu na brusinkách. Hrozně jsem se nalekala. Přišla jsem do blízkosti zmije, která stočená se vyhřívala na kameni. Měla vystřčený jazyček a koukala na mě. To jsem pelášila. A pak mě už otec nikdy tak daleko nevzal. Brusinek bývalo velké množství a dávali jsem je na pekáče do sklepa, aby zčervenaly. Při plesích se dávaly jako kompot.

Houby se také nakládaly, zejména mladé ryzce. Tenkrát byla spousta mladých pasek, a tak se jim dařilo. Matka je zavářela do okurkových lahví, tenkrát pětilitro-

vých, a přidávaly se hostům k buřtům nebo tlačence. Byly krásně růžové, s cibulí, koriandrem a divokým kořením. Tak se dobře zpeněžily.

Když se otec vrátil z války, kde byl kuchařem, tak vypravoval, že mnoho vojáků stonalo na choleru a jiné nemoci. On si jako kuchař mohl vyklepávat z kostí morek a posolený ho jedl. Říkal, že ho to drželo při zdraví, že tělo ukládá nejlepší látky do morku. Při vojenské prohlídce byl uznán invalidním kvůli srdci. V nadšení pro republiku se renty zřekl a dal mu abaldu, tj. prodej cigaret. Do první světové války narukoval otec do Žatce. Byl pak v Maďarsku, Haliči, Polsku a ve Vladimíru Volyňském. Z Polska si přivezl velkou knihu Dějiny Polski v polštině.

V důchodu chodil na svůj milovaný hrad a dělal průvodce. To dělal nesmírně rád a byl oblíben, jak o tom svědčí řada fotografií od návštěvníků, jak s nimi chodí po hradě

a vykládá. Začaly ho bolet kolena a později zůstal doma a jezdil do Trutnova do nemocnice na prohlídky a léčení. Říkal, že to čištění prostaty moc bolí. Udělal se mu na plicích nádor velikosti hrachu, tak jezdil na ozařování do Trutnova. Jednou se mu přitížilo a šel do Nové Paky do nemocnice. Tam ho ošetřoval náš příbuzný primář Moucha. Jeho paní byla rozená Posltová. Primář mu říkal strýčku. Byl na chirurgii a později ho dali na internu. Tam se stal ten osudný omyl, že sestra nepřenesla jeho papíry na internu a mladý nezkušený lékař mu dal lék, který mu zalil plíce a zemřel na edém plic. Primář Moucha to těžce nesl a mladý doktor přišel za mnou a celou situaci mi pravdivě vysvětlil, že to byla jeho chyba a utěšoval mě, že otec alespoň ušel bolestivému konci nemoci. Tenkrát se myslelo, že bude brzy vynalezen lék proti rakovině, ten však na sebe nechává čekat dodnes. Otec zemřel v roce 1964. Byly jsme se Zdislavou v Pace v nemocnici na návštěvě. Byla neděle odpoledne a pouštěli k pacientům až ve 2 hodiny. My čekaly v hale, a když jsme přišly dovnitř pokoje, byl otec právě zesnulý. Držela jsem ho za ruku a cítila, jak z něj uniká poslední teplo.

Pak jsme to jely říct babičce. Přijala to s velkým pláčem. Otec jí nikdy jinak neřekl než Mařenko a ona jemu Franci. Já se nepamatuji, že by měli nějaké hádky, maminka byla diplomat, vše vyjednala pomalou, rozumnou cestou. V zimě často hosté seděli v kuchyni, a to ani nešlo se před nimi nějak dohadovat. Ona měla své práce a on ten hostinec, a tak v klidné souhře šli životem. První dceru měli Blaženku, ta zemřela na božec v roce 1912 a má na hřbitově bílou destičku.

Otec měl pohřeb v květnu 1964. Byly tenkrát tři dny volna o 9. květnu. V tiskárně nechtěli natisknout parte, že mají volno. Pak mi dali natištěné formuláře a já jsem je vyplnila a rozeslala. Přesto byla účast na pohřbu velká, z Pecky i okolí. Otec byl oblíben jako starý písmák a

sběratel starožitností.

V zadní místnosti měl sbírku, mnoho vykopávek, několkery staré hodiny. Na jedněch, když odbíjely, panenka vážila vodu a kolečka se tak rychle kmitala, že to vypadalo, jako když skutečně teče voda. Měl také tři velké obrazy od bělohradského malíře a penězokazce Šulce. Byl to příchod jara, svatojánské proudy a tokání tetřeva. Ten malíř Šulc také padělal peníze. Říkalo se, že jak někdo sešlápnul práh, že vytiskl bankovku. V bělohradském muzeu jsou po něm také památky. Pak tam byly staré duté i délkové míry rozvěšené po stěnách, dva umělecky řezané včelí úly – jeden byl od řezbáře z Radimi u Jičína. Krabice vykopávek z doby bronzové pod sklem. Různé cínové korbele a talíře. Džbánečky a velké džbány z pálené hlíny se slovanskými vlnovkami. Také sklo jako stříbrné a rubínové karafy a sklenice. Kolovrátek s vohlicí stál v rohu. Staré malované truhly a skříně, jakož i skleník s různými starými věcmi. Byl tam také plechový velký kohout, který byl z evangelické fary. Ta byla v chaloupce Hruškových. Byl prý v té faře také veliký, ze dřeva řezaný Betlém. tam chodili věřící zpívat a modlit se. V otcově sbírce bylo mnoho památek na peckovská řemesla.

Když mi odrůstaly děti, tak na babiččinu přimluvu a žádost pana Tichého dal otec sbírku na hrad do muzea. Dostal za to pakatel, ale my jsme do té místnosti mohli přesunout kuchyň.

Myslím, že pro otce bylo těžké rozloučit se se vším, co po léta sháněl. Za komunistů pak byly starožitnosti různé přesunuty a na hradě toho moc nezbylo.

Ve sbírce byla také panenka, asi 10 cm vysoká, představující mládí a stáří ženy. Ta se mi vždy líbila. Byla pomalovaná - z jedné strany byla mladá panenka a z druhé stará babička. Kdepak asi je?

Milada Hetfleischová

Praštěné pohádky - fejeton

Jsou vyprávěnky vymyšlené z hlavy. Boj dobra se zlem. Musí být krátké, aby rodič vyprávěč neusnul dříve než dítě a musí obsahovat humor, jelikož jak dokazují ankety, uchechtánek se rychleji noří do spánku. A taky tyto lhačky mají být výchovné.

Například ta O poslušné krávkě.

Byla nebyla jedna princezna a ta se vztekala na ná dvoří jičínského zámku. Kde se vzali, tu se vzali, přiletěli ufoni a proměnili ji ve veselou krávu. Ona vyráběla chutný sýr Kikiriky a zbohatla, protože chodila brzy spát. Tatínko-

vi činila radost. Chrrr...

Hladový vlk.

Mám hlad jako vlk. – Vlk nemá hlad, protože sežral Karkulku. – A co na to myslivec? – Ten vlezl k babičce do postele. A už spěte. – Tatí, vlk se nažral a koza zůstala celá. – To už je jiná pohádka. Chrrr.

Poslyšte jinou. Honzovy uši.

Byly velké jako naše vrátka do zahrádky. Ve škole byla šikana, žáci museli tvrdě rýt záhony a okopávat kořenovou zeleninu. Uličníci i pan řídící učitel kroutili Honzovi ušima a ten jimi třepal jako by měl

vrtule a neučil se létat. Jednou přistál na jičínském náměstí a stal se ženičem. Jestli princezna Eliška neumřela, tak tam žijí podnes. „Tatí, ty máš plachty jako Honza. Chichi.“ Smál se malý Mireček.

V zásobě mám ještě z hlavy O vzteklounu Nejedlíkovi.

Za devatero horami měli rodiče chlapečka, který nerad jedl špenát s dušenou mrkev. Výplivoval sousta, prskal, ba se i válel po zemi. „Uschnou ti nožičky, když nebudeš papat...“ Budeš mít nohy jako hůlky,“ skočil do řeči

mamince zubožený tatínek. Krakonoš ho za odměnu vzal do své zahrádky a proměnil tatínka v dědečka Hříbečka. A kluka nejdílka odnesla kmotra liška.

„Tatí a nožičky mu uschly?“

„To si piš! A chlamst.“

Inu, praštěné pohádky jsou lepší než klasické. Jsou vzácné jako ta o soli nad zlato.

Naše příští pohádka bude O Prdíkovi.

Nebude z hlavy, ale z konečnicku.

*Ze zápisníku neúspěšného otce vytáhl vzpomínku
Miroslav Procházka*

Jak mě Pecka provází celým životem

Narodila jsem se v Praze a za celý svůj dosavadní život se tato městopisná adresa u mě nezměnila. Přesto, když bych si měla vybavit dětství, jako první mi naskočí – Pecka. Není to ale jediná spojnice, která mě s tímto městečkem váže.

Na Pecku jsem se dostala už jako několikaměsíční dítě. Sice si tu dobu nepamatuji, ale rodinné fotografie, jak jsem v kočárku v pozadí s dominantou hradu, jsou toho důkazem. Pamatuji si dobu pozdější, ono klasické dětství.

Je hrad místem na hraní?

Jezdila jsem za babičkou a dědou na dvůr těsně pod hradem. V tu dobu zde také vyrůstaly jiné děti, některé byly starší, s jinými jsem byla v totožném věku a ty ostatní k nám teprve dorůstaly. Dnes pamatuji na to, jak jsme hráli fotbal u vodárny, zkoušeli jsme různé, podomácku vyrobené motokáry (které nás samozřejmě vyklopily v první zatáčce v serpentínách pod hradem) a nechyběly ani naše laické pokusy o horolezectví, které jsme testovali, jak jinak, na hradbách. Ještě dnes se mi vybavuje vzpomínka, jak jsme jednou opět zdolali hrad a ocitli jsme se na nádvoří. Jednoho kamaráda ale výstup natolik zmožil, že si musel odskočit. Nás čekající, v domnění, že po závěrečné době už na hradě nikdo nebude, mezitím překvapil pan kastelán, který nás raubíře ve vsí slušnosti vyprovodil vraty ven. Zbylý účastník naší výpravy to vše pobaveně sledoval zpoza dveří toalet. Nicméně, tato zkušenost nás neodradila od dalších výstupů. Kdo dnes tak může říkat „vyhodit je vraty a vrátí se hradbami“. Když tak nad tím dnes přemýšlím, dalo mi to lezení po hradbách takovou průpravu, kterou by

záviděl i ne jeden úspěšný horolezec (napadá mě pan Pavel Bém, třeba). Z této doby si také pamatuji, že jsme hráli takovou hru, kdy vždy jedna skupinka dětí nechávala jiné sestavě vzkazy přímo na kamenech ve skalních útvech v parku u hradu. Vzkazy by tam teoreticky mohly být dodnes, protože jsme je nikdy neodstranili.

Pecku znají všude

Později, když už jsem byla větší, začaly se mi prolínat dva světy – ten peckovský a ten pražský. Když jsme si tak jednou v letních měsících hráli okolo hradu, měla orientační běh i skupina dětí, které zde byly na letním táboře. Mezi jejich tvářemi jsem poznala i jednu povědomou. Jednalo se o mého spolužáka, který na mě zíral překvapeně jako já na něho. Nebyli jsme zrovna úhlavní přátelé, tak jsme ani jeden nemohli tušit, že se v létě potkáme, nicméně ve škole mi pak řekl, že na Pecku bylo fajn.

Jindy, to bylo zase v zimních měsících, si to po cestě k hradu na běžkách šinula blíže nespécifikovatelná postava. Jaké bylo mé překvapení, když onou figurou byla má učitelka angličtiny, která si Pecku oblíbila, protože pak tu ještě rekreačně trávil jedno léto.

V roce 2004 jsem začala studovat publicistiku. Jak jsem postupně poznávala jednotlivé přednášející, měl jeden z nich jméno, které mi něco evokovalo. Pak mi to došlo. Básník, spisovatel a výtvarník Václav Vokolek je totiž synovcem Vojmíra Vokolka, jehož objekty jsou dlouhodobě k vidění ve sklepech hradu. To ovšem není vše. Když jsme se zase s jiným přednášejícím bavili o tom, kam se podíváme v létě a já zmínila Pecku, učitel odpověděl, že to místo

zná, protože ve Stupně má jeho sestra chatu.

Rovněž z řad spolužáků se vyvojily podobné případy. Když napovím, že jedna má kamarádka dříve jezdila s divadlem historického šermu, tak je asi jasné, jakou ona má souvislost s Peckou. Oháněla se šavlí na nádvoří hradu při jednom z divadelních vystoupení.

Další spojnice? Když jsem v posledním ročníku pracovně jela dělat reportáž na festival Hip Hop Jam, zakotvila jsem u stanů s nápisy Lázně Bělohrad, Nová Paka nebo Jičín. A o zábavu bylo postaráno. Když celý kemp hrál takovou hru, kdy jedna část (dejme tomu Ostraváci) na jednom konci zařvala „Hip hop!“, tak na jiné straně (dejme tomu Karlovarští) zařvali „Jam!“ (pro jistotu – čteno: džem). Jakmile ale došlo na onu trojku měst z východních Čech, tak po zahlásání „Hip hop!“ se od trojky celému kempu dostalo odpovědi „marmeláda!“. Co dodat, nebýt jich, tak by tam byl až moc hip hop klid.

Protože se věnuji novinářině a působím v jednom webmagazínu, kde v létě máme pravidelné příspěvky, kam se o prázdninách podívat, tak mi to nedalo a čtenářům jsem dala tip na výlet na Pecku. Když jsem pořizovala k článku ilustrační materiály, objevila jsem snad celé městečko, abych zachytila jeho půvab ze všech stran. Výsledné fotografie mi tak ukázaly i tvář Pecky, kterou běžně nevnímám a znovu mi připomněly to, co jsem prožívala v dětství.

Jaká je Pecka dnes?

Pro mě je Pecka takovým balzámem na duši. Když ze shonu velkoměsta vyrazím na východ Čech, kde je malebná příroda, historická dominant a skvělí lidé. Při tom

opravdu mohu potvrdit výrok ze seriálu Chalupáři, kde se tvrdilo, „že lidé na menších městech sice žijí dále od sebe, ale přesto k sobě mají blíže“. Je to pravda. I když ne vždy má člověk štěstí na sousedy, tak na Pecku toto neplatí. Když je něco třeba, má člověk jistotu, že se na okolní obyvatele může spolehnout. Ne snad, že by toho chtěla daná osoba třeba často zneužívat, ale jen ten pocit, že si lidé dokáží pomoci, ten je k nezaplacení. A i když třeba sousedé někdy spěchají, nezapomenou vás pobavit alespoň vtipnou poznámkou, kterou prohodí. Okolní atmosféra je rovněž neopomenutelná. V obchodě se na vás usmívají ještě před tím, než vejдете dovnitř a v trafice už vám sami podávají výtisk, který si tam pravidelně kupujete. A při procházce městečkem vás nepozorují kysele a prezíravé pohledy lidí, které třeba ani neznáte, ale už na vás mají předem jasný názor.

I když třeba člověk není na Pecku tak často a není v takovém kontaktu s místními jako dříve, i tak se některé vazby nevytratí. V tom tkví kouzlo mezilidských vztahů, které se dnes ztrácí vlivem uspěchané doby a různých elektronických sociálních sítí.

Proto mi nezbyvá, než Pecku popřát pozitivní rozvoj, kdy nabídne svým obyvatelům a turistům kvalitní zážitky, ale zároveň, aby ji nepohltila globalizace, která vytváří uniformní jednotnou tvář každého místa, takže občas netušíte, jestli jste zrovna na Moravě nebo v Čechách.

Ovšem zatím to vypadá, že se Pecka našťěstí vydává tím směrem, kdy platí za originální a jasně specifické místo. Proto vždy vím, kam se (ráda) vracím.

Aneta Šimonková

Nástrojařská dílna Jana Chládky

V někdejší nástrojárně Jana Chládky v dílně za Modrou hvězdou jako by se zastavil čas. Soustruhy, vrtačky a brusky ze 40. let 20. století stojí dodnes na svých místech, když spustíte motor firmy Škoda, roztočí se stejně jako před 70 lety řemeny transmise a stroje se rozběhnou. Díky vstřícnosti majitelů Modré hvězdy manželů Baliharových jsme do unikátní dílny mohli nahlédnout. Průvodcem byl František Pavel z Nové Paky, který se v Chládkově nástrojárně ve 40. letech vyučil.

Nástrojárna Chládek
Jan Chládek pocházel z Kalu, kde také celý život prožil – několik let dokonce zastával starostenský úřad. Do Pecky, do rodiny hostinského Františka Blažka se provdala jeho sestra Anna. Když Blažkovi v roce 1929 koupili od statkářky Albertiny Bendové hostinec Modrá hvězda, naskytla se Janu Chládkovi, tehdy začínajícímu živnostníkovi, možnost pronajmout si prostory bývalých chlévů. „Dílnu jsme tam dělali my učedníci. Vybouřovali jsme okna, zdili a dokonce jsme s kamarádem instalovali i transmissi,“ vzpomíná František Pavel.

Jan Chládek začínal jako obchodní zástupce firmy Eska, vyrábějící jízdní kola, později si však zavedl vlastní provoz. V jeho nástrojárně se vyráběly a opravovaly zemědělské stroje, například lisy na slámu nebo řezačky. V době rozkvětu firmy ve 40. letech však byla hlavní náplní výroba tzv. oček neboli závitnic.

Laika pohled na takové očko příliš nezaujme, ale ti, kdo se v oboru pohybují, vědí, že jejich výroba byla velice náročná na přesnost a patřila k vrcholům nástrojařského umění. V Chládkově dílně zvládli

zaměstnanci to, co bylo jinde rozvrženo do několika provozů.

K čemu vlastně taková očka byla? Očko, nebo správně závitnice je nástroj, který slouží k vyříznutí závitu na kovové tyči. Dnes už je ho možné koupit v každém železářství, ale dříve je dodávali specializovaní výrobci. Firma Chládek Pecka distribuovala závitnice na mnoho míst, objednávky se rozesílaly v balíčcích poštou. Největším odběratelem byla zřejmě zbrojovka v Plzni za 2. světové války.

Provoz Chládkovy nástrojárny skončil podobně jako další podniky a živnosti v republice na začátku 50. let.

Jak se vyráběla očka?

Všechny fáze výroby musely být velice pečlivě a přesně provedeny. Nejprve se surové šestimetrové ocelové tyče, které byly uskladněné v bývalých stájích, na hydraulické pile nařezaly na menší díly, na soustruhu se vyvrtal středový otvor a následně na šroubořezu nebo stojanové vrtačce závit. V dělicím aparátu se vyvrtaly okolní otvory s různými průměry a poté očko přešlo na podtáčecí soustruh, kde se upravoval řezný náběh závitu.

František Pavel se závitnicemi.

Transmise.

Hlavní soustruh.

Nakonec se očka kalila – nejprve v kalici peci na koks, později v elektrické s regulací. Také kalení muselo být velmi přesné, protože příliš zahřátý materiál mohl prasknout nebo měl sníženou trvanlivost, naopak

nedostatečně vykalený kov neměl požadovanou tvrdost.

V Pecce se vyráběla očka nejprve s tzv. Withwortovým závitem (ten už se však u nás přestal používat, výjimkou jsou závity u

fotografických stativů), ve 40. letech přešla Chládkova nástrojárna výhradně na metrické závity, které jsou v evropských zemích běžné doposud. Původní výroba fungovala pod záštitou podnikatele Bedrníka z Martinic a na očkách byla ražena jeho značka Pluto. Později výrobu převzal výhradně Jan Chládek a mistr Erbert je nechal označovat novou značkou P – jako Pecka?

Léta učení

František Pavel, který se v mládí v Chládkově nástrojárně vyučil, vzpomíná:

„Škola nám skončila 13. července 1942 – nahrazovaly se totiž uhelné prázdniny – a hned po víkendu jsem šel k Chládkovi do učení, i když mi maminka říkala, ať si ještě užiju poslední prázdniny. Dělal se 56 hodin týdně, ve všední dny od 7.30 do 18.30 a v sobotu do 17 hodin. V poledne byla hodnová přestávka a to jsme chodili do hostince Radnice na polívku.

Naším mistrem byl Ladislav Erbert z Kalu, velice šikovný člověk a praktik. Ze začátku jsem proškraboval očka a jako nejmladší učedník jsem musel po-

slouchat ty starší. Stačilo, aby některý z nich jen zvedl püllitr a už jsem musel běžet k pumpě za potokem pro vodu. Postupně jsem si ale vyzkoušel všechny činnosti, pracoval jsem u kalicí pece a nakonec i u hlavního soustruhu, kde práce vyžadovala pokročilou zručnost a ne každý se k němu dostal.

U Chládky se vyučila řada kluků z Pecky i okolí. Napočítal jsem nás nejméně dvanáct: první učedník byl Pepík Grof z Bělé, pak třeba Jarka Janák ze Lhoty, Mirek Langner, Vladimír Tauchman, Břeťa Štěrba, Láda Nosek, Mirek Čerovský, Karel Puš, Libor Zlatník, Láda Plecháč od továrny, kratší dobu u Chládky pobýli Jaroslav Havelka nebo Miloš Balihar.

Do učení jsem nastoupil v 15 letech a během tří let jsem získal v nástrojárně dobrou praxi. V roce 1945 jsem na Učňovské a živnostenské škole v Nové Pace bez problémů složil závěrečnou zkoušku a dostal tovaryšský list. U Chládky jsem ale zůstal ještě několik let po válce, protože práce mě bavila, těšil jsem se do ní a vůbec mi nevadilo,

že pracovní doba byla delší.“

Mistr Erbert

Ladislav Erbert byl pro učedníky skutečnou autoritou a vzorem. František Pavel o něm dodnes vypráví s obdivem: „Erbert byl ve svém oboru opravdový mistr a se svou šikovností by se nemusel bát vyjít do světa. Když si člověk řemesla trochu všimal, tak se u něj naučil. Třeba řekl: ‚Tak, hoši, pojďte dělat šrouby,‘ protože šrouby jsme nekupovali, ale vyráběli. Jeden nebo dva vyrobil, ukázal nám, jak na to, a pak už jsme museli dělat sami. Jednou nás s sebou vzal na tři dny na pražský vzorkový veletrh do Veletržního paláce. Padnul mu tam do oka jeden moderní soustruh, tak si vzal prospekt a podle něj na Pecece vyrobil nejprve dřevěný model a pak vlastní stroj. Nejenže jen tak z pohledu pochopil jeho princip, ale dokázal si vyměřit a vypočítat různé převodovky, suporty, korekce ozubení i rozběhovou spojku. V dílně je dodnes několik strojů, které mistr Erbert vyrobil. Po znárodnění nástrojárny byl zaměstnaný ve štikovské traktorce. Mod-

rá hvězda sice připadla JZD, ale Erbert si domluvil, že dílnu může nadále využívat. Pracoval (si) tam ještě koncem 80. let.“ končí své vyprávění někdejší mistrův učedník František Pavel.

Chládkova nástrojárna dnes

Souhrou mnoha náhod se dílna do dnešní doby zachovala téměř v původním stavu. Je to malý zázrak – vždyť už v 50. letech mohly být stroje přemístěny do jiných podniků nebo zničeny, současní majitelé by jistě měli právo dílnu vyklidit a využít prostor pro vlastní potřeby... Naštěstí se tak nestalo.

Mohli jsme tedy zdokumentovat unikátní stroje ze 40. let – v malé místnosti napravo od vchodu, kde Jan Chládek s provozem na konci 20. let 20. století začínal, je stále stará šamotová kalicí pec, hoblovka, tzv. šepinka i bruska, nalevo, ve větší dílně, upoutá na první pohled řemenová transmise, stojanová bruska, frézy, soustruh, razička s raznicí v podobě písmene P a dokonce bedýnka hotových oček. Na původním místě visí dodnes i staré hodiny – ukazují za 7 minut 9.

Text a foto Věra Kociánová

Fotohádanky budou ještě chvíli pokračovat

Zdá se, že zajímavé fotografie starých domů v Pecece stále ještě nejsou vyčerpané a příznivci fotohádanky tedy budou mít možnost dále soutěžit.

V minulém čísle Listů Pevkovska jsme otiskli fotografii domu čp. 191. Správně to poznali a své odpovědi včas poslali pouze dva čtenáři. Jako výherce byl vylosován Jiří Pačesný z Pecky. „Jedná se o dům Šimperkových. Na snímku je z doby, kdy ješ-

tě nebyl odtěžen kopec za ním - nyní lom. Dříve tam bydlel Reimund - člunkař,“ dodává ve své odpovědi. V knihovně na něj opět čeká malý dárek.

Poznáváte dům na fotografii? Víte něco o jeho historii? Neváhejte a zapojte se do soutěže. Své odpovědi můžete zaslat na e-mail: knihovna.pecka@cbox.cz nebo odevzdat přímo v místní knihovně do 31. května.

-r-

Rod Voňků - sportovci tělem i duší

Při průchodu obývacím pokojem si nelze nevšimnout velkého množství pohárů a plaket. Po otevření vcelku nenápadné skříně je člověk ohromen nemalou sbírkou diplomů, medailí a dalších plaket z různých sportovních klání. Jsem tu a říkám si, kolik je asi zatím vším úsilím, odhodlaností, tvrdé dřiny a také radosti z boje a pocitu vítězství? Nejsem v domě zasloužilého mistra sportu, nýbrž u svého dědy Iva Voňky z Pecky.

Jeho otec Václav Voňka (1913 – 1979) byl zaměstnán jako tovární úředník v textilním závodě Tiba Pecka. Celoživotní láskou mu byl sport. Základní vojenskou službu odsloužil jako svobodník Hraničářského praporu 2. „Roty Nazdar“ v Trutnově. Hraničáři se účastnili řady Dnů brannosti a sokolských župních sletů. Jména příslušníků tohoto praporu se často uváděla i při sportovních záporech, zvláště v zimních sportech. Václav Voňka si v Trutnově kromě posílení vlasteneckého cítění a fyzické zdatnosti také zvýšil fyzickou odolnost, jelikož vojenská zimní cvičení v pohraničí probíhala za velmi tvrdých povětrnostních podmínek. Velmi těžce nesl zákaz činnosti Sokola během okupačních let i za následného komunistického režimu. Není divu, že pak v roce 1945 patřil mezi ty, kteří se zasloužili o znovuoživení činnosti Tělocvičné jednoty „Sokol“ v Pece a stal se jejím prvním pováleč-

Ivo Voňka

ným náčelníkem. I nadále se věnoval aktivně sportu a to především běžeckému lyžování a sportovní gymnastice. Nejraději měl cvičení na bradlech a pak především kruhy. Jeho fyzická zdatnost při cvičení na kruzích ještě v jeho padesáti letech vzbuzovala u mladších gymnastů zasloužený obdiv. Nejvíce úspěchů však zaznamenal jako organizátor a pořadatel závodů. Na úseku masové branných závodů (MBZ) pracoval již od založení Svazu pro spolupráci s armádou (SVAZAR-Mu). Byl předsedou sekce MBZ okresu Jičín a členem krajské sekce MBZ.

Jeho zásluhou měly MBZ v okresu Jičín vždy velmi dobrou úroveň. Byl znám jako horlivý a obětavý cvičitel peckovského Sokola, rozhodčí lehkotletických klání, lyžařských a branných závodů, též jako lyžařský trenér TJ Jiskra Pecka a jako dlouholetý plavčík a správce místního koupaliště. Díky němu a obětavosti dalších nadšenců jako např. K. Machka a J. Zahradníka se Pecka stala místem čilého sportovního dění. Nejvíce se tu dařilo běžeckému lyžování. Oddíl TJ Jiskra Pecka se mohl pyšnit titulem nejlepšího lyžařského oddílu jičínského okresu. Zdejší již

tradiční přespolní běh „Kolem hradu Pecka“ byl díky výborné organizaci a náročné trati velmi populární a zúčastňovaly se ho i takové oddíly jako tehdy nejlepší armádní družstvo Dukla Liberec. O prvenství si to však nejčastěji rozdali domácí bratři Vladimír a Ivo Voňkovi, synové Václava Voňky. Za svoji celoživotní práci a přínos sportu byl několikrát oceněn a vyznamenán. Stal se nositelem veřejného uznání Československého svazu tělesné výchovy III. stupně Za zásluhy o rozvoj československé tělesné výchovy.

Mladší bratr Iva Voňky Vladimír (1941 – 1994) dosáhl výraznějších úspěchů již jako mladší dorost. I když *cyklistika* nebyla jeho doménou, tak v ní vynikal a to nejen v okrese, ale i v kraji. V roce 1959 se svým výkonem na krajském přeboru v Nové Pace kvalifikoval na největší cyklistický dorostenecký závod - Závod míru mládeže 1959. Avšak nejvíce ho těšilo běžecké lyžování a pak především lehká atletika. Vladimír Voňka se stal několikanásobným okresním i krajským přeborníkem a byl držitelem několika rekordů. Velmi pěkných výsledků pak dosáhl i na republikových mistrovstvích. Byl stálým účastníkem *přespolních běhů*. Crossová trať mu svědčila především v Pardubicích. Hned několikrát si odsud odvezl vítězství z tradičního běhu Vinicí. Zdejší pětakilomet-

rovou trať vyhrál v roce 1963, kdy se konal IV. ročník. Pak zvítězil i na V., IX. a X. ročníku a získal putovní pohár mužů. Dne 27. března 1966 vybojoval na krajském přeboru v přespolním běhu, konaném na pardubické dostihové dráze, krásné 3. místo v závodě vytrvalců na 10 km. Pravidelně jezdil také na tradiční lesní běh na Bradech. Na 18. roč. za rekordní účasti 278 startujících dokázal vrátit pražskému B. Müllerovi těsnou porážku v boji o zlato z předchozího ročníku a zvítězit tak časem 9:53 min. v hlavní kategorii mužů. Vladimír Voňka se rád účastnil i *silničních běhů*, jako například nejstaršího nepřerušovaného běžeckého závodu na evropském kontinentě: prestižního silničního běhu Běchovice – Praha. Na 70. ročníku tohoto závodu obsadil v kategorii mužů 25 – 34 let druhé místo. Motivací mu jistě byla účast zasloužilého mistra sportu Emila Zátopka, který nastoupil v mužské kategorii 35 - 44 let za oddíl Dukla Praha. Nejvíce se ale Vladimír věnoval závodům na *atletickém oválu*. Soustředil se především na středně dlouhé běžecké tratě, přičemž jeho opravdovou doménou byla „pětka“ a pak zejména hladká „trojka“. V rámci národních závodů, konaných roku 1966 v Turnově, dokázal v nabitě konkurenci výrazně stlačit svůj čas na 3000 m pod hranici devíti minut. Trať zaběhl časem 8:43,4 min., čímž vytvořil svému oddílu TJ Jičín nový oddílový rekord. V závodě to

stačilo „pouze“ na 4. místo. Zvítězil čs. reprezentant Jiří Stehlík. Když přišla zima, vyměnil Vladimír stejně jako jeho bratr tretry za *běžecké lyže*. Na nich si počínali stejně úspěšně jako při bězích. Vzorně reprezentovali svůj domácí lyžařský oddíl TJ Jiskra Pecka. Vladimír Voňka si navíc svými výkony vysloužil hostování v I. lyžařské lize za TJ Slovan Jilemnice. Několikrát vyhrál domácí Harantův patnáctikilometrový okruh (1959, 1960). Díky suverénním výkonům na okresních přeborech hladce postupoval do krajských přeborů v běžeckém lyžování. Nejvíce úspěchů sklídl ve Špindlerově Mlýně. Jako starší dorostenec si tu vybojoval v závodě na 10 km titul krajského přeborníka pro rok 1959. Stupně vítězů tehdy doplnili trutnovští lyžaři Hásek a Kabrle. Nedlouho po absolvování krajského přeboru tito tři vytvořili štafetu Hradce Králové, která si v štafetovém závodě 3×5 km na Mistrovství ČSR 1959 konaném opět ve Špindlerově Mlýně vyjela 6. pozici. O rok později tu Vladimír Voňka v rámci II. krajské zimní spartakiády opět zvítězil a získal další titul krajského přeborníka, tentokrát už jako junior a v závodě na 15 km. Jednoho z největších skupinových úspěchů v lyžování dosáhl roku 1966. Tehdy se v březnu zúčastnil celostátního přeboru desetičlenných hlídek na 70 km Po hřebenech Krkonoš. Byl členem hlídky družstva Sn Jilemnice, která si z celkového počtu 51 muž-

ských hlídek vyjela bronzovou třetí pozici. S náročnou tratí si nejlépe poradila hlídka Dukly Liberec, která suverénně zvítězila. Velmi zřídka Vladimír V. absolvoval *závody branné zdatnosti*. To už byla oblast, kde triumfoval jeho starší bratr Ivo.

Stejně jako Vladimír byl i jeho bratr Ivo Voňka (*1937) veden svým otcem ke sportu již od útlého věku. Lyže připlnul velice brzo a ty mu zůstaly společníkem po většinu doby aktivního sportování. Od lyžování ho neodradil ani nepříjemný zážitek z dětství, kdy mu v mrazivém počasí ošklivě omrzly prsty. Stalo se mu to, když asi jako sedmiletý hoch jel s kamarádem Richardem Plecháčem do Třebihoště za svojí babičkou a dědou. Postupem času se začal účastnit regionálních soutěží, z kterých si často odvázel první cenu. V patnácti letech zvítězil na okresní soutěži středních škol ve Staré Pace v *běžeckém lyžování* na 3 km. Tentýž rok vyhrál i peckovský lyžařský závod rovněž na tříkilometrové trati. V nezimních sportech se Ivo Voňka projevil jako všestranný sportovec. Žákovské úspěchy ve vícebojích předznamenaly jeho budoucí zaměření na *závody branné zdatnosti* (ZBZ). Soupeři s ním museli počítat i v „přespolákách“. Jako dorostenec vyhrál II. kolo sportovních her mládeže (SHM) v Nové Pace, čímž se stal okresním přeborníkem v *přespolním běhu* pro rok 1952. Tento titul obhájil i v roce 1956 a již

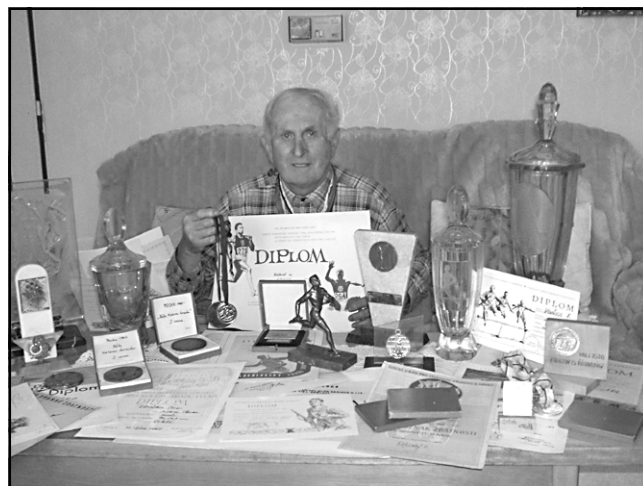
jako muž na trati 6000 m v roce 1964. Stal se několikanásobným vítězem (především v rámci SHT) tradičního přespolního Běhu kolem hradu Pecka. Absolutním vítězem býval bratr Vladimír Voňka. Kořeny tohoto závodu sahají až do období před druhou světovou válkou. Závod startoval z náměstí, odsud se běželo parkem okolo hradu a lesem Odnoží. Trať pro mužskou kategorii měřila 4500 m. Pěkný souboj přinesl IV. ročník, který se konal v říjnu 1962. V hlavním závodě si nejlépe vedl domácí VI. Voňka, který časem 15:01 min. vytvořil nový traťový rekord. Za ním skončil Krupka z Dukly Liberec a pro třetí místo si doběhl peckovský Ivo Voňka, pro kterého to znamenalo již druhé vítězství v rámci Sportovních her n. p. Tíby (SHT). *Lehké atletice* se věnoval především na SHT, jichž se pravidelně účastnil. Odtud si pokaždé odvázel minimálně bronz. Jeden z nejdramatičtějších okamžiků na III. SHT (1963) byl závod na 3000 m. Dobře připravený Ivo Voňka tu ztratil vítězství v posledním kole, kde ho rychlým finišem předběhl K. Vobořil z Tíby Verdek. Těsně pod stupni vítězů tehdy skončil africký student Simon Elad Niado Ivo z Kamerunu. Peckovský Voňka však dokázal k stříbrnému místu na 3000 m ještě přidat prvenství v běhu na 1500 m a bronz z trojboje. Opravdovou doménou Iva Voňky byly ZBZ. Je několikanásobným okresním přeborníkem v Dukelském závodě

• sport • sport • sport • sport • sport •

branné zdatnosti (DZBZ), a to jak v jednotlivcích tak i v hlídkách. Ještě lépe se mu dařilo v zimních Sokolovských závodech branné zdatnosti (SZBZ). Zde triumfoval i na krajských přeborech. Přeborníkem královéhradeckého kraje v SZBZ se stal již v roce 1953, kdy ziskem 455 bodů vyhrál kategorii hochů 16 - 17 let. Tímto výkonem si vysloužil účast na celostátním přeboru, kde obsadil šestou příčku. V mužské kategorii si vyjel titul přeborníka kraje v Janských Lázních. Republikové přebory v SZBZ se nejčastěji konaly na Slovensku. Do nich Ivo Voňka postoupil zhruba pětkrát, přičemž největší úspěch zaznamenal v Jasně v Nízkých Tatrách na Majstrovstvách ČSSR 1962. Dařilo se mu i na domácím sněhu. Díky peckovským lyžařům se jelo několik ročníků veřejného závodu v běhu na lyžích „Harantova okruhu“. V únoru roku 1965 se na start postavilo 59 závodníků. Hlavní závod mužů na 15 km ovládl liberecký Balatka. Za ním si to o druhé místo rozdali bratři Voňkovi z TJ Jiskra Pecka. Nakonec byl úspěšnější starší Ivo, který si tak o jedno místo vylepšil umístění z předchozího ročníku. V běžeckém lyžování nejvíce úspěchů pobral Ivo V. na trati 15 km. Na ní si několikrát vyjel titul přeborníka okresu. Krom toho se pravidelně účastnil veřejného závodu desetičlenných družstev mužů na 70 km Po hřebenech Krkonoš. Za svůj největší sportovní úspěch považuje získání třetího místa na přeboru

ČSR 1955 v Novém Městě v Krušných horách v závodu štafet mužů na 3 × 10 km. Spolu s ním tvořili družstvo Hradce Králové královéhradecký Sklenář a budoucí čs. reprezentant v cyklistice, žamberecký rodák Miroslav Mareš, který později absolvoval tři ročníky Závodu míru. Díky dobrým výkonům byl Ivo Voňka po odvodu k základní vojenské službě v roce 1956 přidělen do oddílu Dukla Liberec, kam putovali jen ti nejúspěšnější. Během armádních sportovních her (ASH) si počínal zdatně jak v lehké atletice, tak i v běžeckém lyžování. Největší oporou byl v závodech družstev. Na 12. roč. Kraslické štafety, která se jela ve sněhové vánici, zajel I. Voňka nejrychlejší úsek v závodu mužů na 4 × 10 km, čímž pomohl svému oddílu Dukle Liberec k zisku druhého místa. Byl také členem vítězné štafety v běhu na 3 × 15 km, která se jela na II. kole ASH. Z mužstva byl opět nejrychlejší. Druhý nejlepší čas z družstva pak zajel kpt. Nyč, otec budoucího úspěšného lyžaře a čs. olympionika Radima Nyče, držitele bronzové medaile ze ZOH v Calgary 1988.

Ivo Voňka si svou dobrou kondici udržoval fyzickou prací a pravidelným tréninkem. K tomuto účelu mu stejně jako bratru Vladimírovi posloužilo prostranství za potokem vedle Tiby. Tady běhal čtyřstametrové úseky a trénoval na ZBZ hod granátem a střelbu z malorážky. Zimním cvičišťem mu byla Krko-

nošská vyhlídka. Dodnes si hodně cení setkání se svým největším vzorem zasloužilým mistrem sportu Emilem Zátopkem během závodu Jičínskými lipami. Rád také vzpomíná na své soupeře, s nimiž sváděl urputné boje na dráze, v terénu i na sněhu. Z místních závodníků lze jmenovat především jeho bratra Vladimíra Voňku, jilemnického Erlebacha, novopackého Přem. Havlíka a jičínského Jar. Janďuru, Vlastu Jenčka, Jar. Havlíka nebo čs. reprezentanta MUDr. Vladislava „Hasana“ Bosáka, manžela známé gymnastky a olympijské vítězky Evy Bosákové. Vladislavův starší bratr, profesor tělesné výchovy Emanuel „Eman“ Bosák byl předsedou ÚV ČSTV a Čs. olympijského výboru a někdejší ministrem pro mládež a tělovýchovu. Kromě vzájemného poměrování sil na závodech jednotlivců dokázali společně uspět jako týmoví partneři. Tak tomu bylo třeba na okresním přeboru SZBZ v Pecce, kde suverénně zvítězila v kategorii ml. mužů hlídka Jiskry Pecka ve složení: Vl. Voňka, Ivo Voňka a Přemysl Havlík.

Bratři Voňkovi uspěli i na okr. přeboru DZBZ v Hořicích, kde si společně s peckovským M. Reiserem vyjeli prvenství v mužských hlídkách na 3 km. Ivo V. tu navíc triumfoval i v závodech jednotlivců. Jelikož byl odmala velmi pohybově zdatný, nedělalo mu problémy vynikat i v jiných sportech, jako např. ve *šplhu na laně, sdruženém závodu lyžařů* nebo v *cyklistice*. Hned při své premiéře se v roce 1953 probojoval na republikový přebor v *cyklokrosu*, který se konal v Liberci. I když už mu dnes problémy s koleny nedovolí aktivně závodit, je stále nadšeným sportovním divákem. Věrně fandí prvoligovému fotbalovému týmu SK Slavia Praha a málokdy si nechá ujít souboje českých reprezentantů v jakýchkoli sportech. Lásku ke sportu se snažil vštípit i do mysli svých synů Iva a Jiřího, kteří se zaměřili na přespolní běhy. Sport a obecně pohyb se stal Ivo Voňkovi životní láskou i cestou, která mu pomohla udržet si dobrou fyzickou kondici i svěží mysl až do dnešních dnů.

Tomáš Voňka, vnuk

Hasiči hodnotili a plánovali

Členové okrskového výboru hasičů Peckovského okrsku a delegáti z jednotlivých hasičských sborů se v mrazivém dopoledni v neděli 30. ledna sešli v Bělé u Pecky, aby v sále hasičské zbrojnice zhodnotili výsledky své loňské celoroční činnosti a projednali úkoly, které je čekají v letošním roce. Hosty jejich výroční valné hromady byli starostka Vidochova Miloslava Erlebachová, místostarosta Městyse Pecka Jaroslav Mikulka, členové Výkonného výboru okresní správy hasičů Čech, Moravy a Slezska (VV OSH ČMS) v Jičíně Lubomír Exner a Jaromír Hanuš, který je zároveň velitelem vidochovských hasičů.

V úvodu jednání všichni přítomní minutou ticha uctili památku hasičů, členů místních sborů, kteří zemřeli v průběhu minulého období - Františka Vojíka z Bělé, Miroslava Plecháče ze Staňkova, Václava Junka z Vidochova, Jaroslava Petra z Vidonic a Jana Kouta z Bělé.

Okrskový výbor se od minulého VVH sešel celkem 3x, přičemž řešil nezbytné organizační záležitosti. Starosta okrsku Josef Mašek provedl závěrečné vyhodnocení stavu a činnosti jednotlivých sborů v okrsku v roce 2010, jak vyplynulo z podaných hlášení z jednání jejich výročních valných hromad, svých osobních poznatků a ze sdělení dalších delegovaných čle-

nů okrskového výboru, kteří se schůzí konaných před koncem loňského a počátkem letošního roku zúčastnili.

V okrsku je 9 sborů dobrovolných hasičů (SDH). Celkem mají 392 členů. V porovnání s předchozím rokem 2009 přibýlo 7 členů. Z toho počtu je 272 mužů, 120 žen a 14 v kategorii mládež. Kromě SDH Bělá u Pecky jsou v každém sboru i ženy a pouze Vidochov má ve svém sboru mládež do 15 let věku.

Nejsilnější členskou základnu má peckovský sbor – 47 mužů a 29 žen. Oproti tomu nejnižší počet členů má sbor v Arnoštvě – 4 muže a 2 ženy.

Okrskové kolo soutěže v požárním sportu vloni v sobotu odpoledne 15. května zdárně proběhlo v Bukovině u Pecky (115. výročí založení sboru). Bukovinští k jeho přípravě přistoupili zodpovědně. Bylo jim vysloveno uznání a poděkování. Soutěžilo 11 družstev mužů a 5 družstev žen. Družstvo mužů - ve-

teránů z Bukoviny provedlo útok dle pořadové přípravy, jak se cvičovalo před více jak 30 léty. Běžel se i závod jednotlivců. Ve II. kole soutěže na okrese dobře reprezentovali náš okrsek Muži ze Staňkova a Ženy z Vidochova. Dvě družstva mládeže z Vidochova se účastnila hry Plamen s velmi dobrými umístěními.

Činnost hasičů nespočívá jen v aktivitě na hasičských soutěžích, ale též v péči o svěřenou hasičskou techniku, výstroj a výzbroj. Na její údržbě odpracovali členové sborů celkem 1088 hodin. Odborné přípravě věnovali 82 hodin. Na pomoci obci ve svých působištích odpracovali, a to ve svých vystoupeních velmi kladně ocenili představitelé obou obecních správ, celkem 1024 brigádnických hodin. Sbory ve Lhotě a ve Staňkově se zabývaly prevencí - 35 hodin. Sbory se věnují i kulturnímu a společenskému životu ve své části obce a kromě Ar-

noštova a Vidonic hasiči zorganizovali minimálně jednu akci pro veřejnost. Nejaktivnější byli ve Vidochově - 9 akcí (1 512 hod.), v Kalu - 6 akcí (1 154 hod.), ve Lhotě též 6 akcí a ve Staňkově 5 akcí. V okrsku se celkem uskutečnilo 32 akcí a při přípravě bylo odpracováno 3270 hodin. Z uvedených údajů jednoznačně vyplývá, že hasiči jsou aktivní a nepostradatelnou složkou v obci nejen na úseku požární ochrany. Zatím stále jediným sborem v okrsku, který se soustavně pracuje s mládeží a má prokazatelně dobré výsledky v hasičských soutěžích, je Vidochov. Velmi dobře však hodnotil aktivitu hasičů v Kalu J. Hanuš, který byl delegátem na VVH a zvláště pozitivně pro budoucnost sboru viděl jejich snahu, kterou věnují náplni volného času dětí ve vsi.

Značná pozornost byla věnována programu letošního 1. kola soutěže v požárním sportu, jehož organizace se letos ujali hasiči z Vidonic. Letos uplyne 115 let od založení jejich sboru. Soutěž, která je naplánována na sobotu 14. května hodlájí zpestřit vyhlášením soutěže v kategorii Veteráni.

Velitelé z Vidochova a Bělé u Pecky převzali list Poděkování OSH ČMS v Jičíně za loňskou účast hasičů-dobrovolníků z obou

sborů na pomoci při likvidaci škod způsobených povodňovou povodní na severu Čech dne 7. srpna 2010 v obci Heřmanice v Libereckém kraji.

Na závěr schůze byly promítány fotografie z povod-

Okresní kola soutěže proběhnou v těchto dnech:

• II. kolo PS (M a Ž) + JPO II., III. - v Jičíně v sobotu 28. května

• Okresní kolo hry Plamen - v Lužanech ve dnech 3. – 5. června

• Okresní kolo dorostu - v Lužanech v neděli 5. června.

Soutěže O pohár starosty OSH Jičín

(kateg. M, Ž) jsou naplánovány na dny: 23. 4. - Tuř, 21. 5. - Ostroměř, 25. 6. - Železnice, 2. 7. - Markvartice, **9. července - 20. Ročník Memoriálu Jaromíra Tauchmana v Pecce**, 3. 9. - Nemyčesves, 10. 9. - Kopidlno a 17. 9. - Horní Nová Ves.

Petr Pavel

V tělovýchovné jednotě Harant došlo ke změně

Na valné hromadě konané dne 26.2.2011 odstoupil dosavadní výkonný výbor, ve kterém byli:

Hana Brzáková, Jana Stuchlíková, Zdeněk Burkert, Jiří Hylmar, Karel Krátký, Ladislav Stuchlík, Vladimír Šturm st. a já.

V tomto složení pracoval výbor celou řadu let, mnozí členové i více než 30 roků (dříve v TJ Jiskra). Za vykonanou práci ve prospěch tělovýchovné činnosti v Pecce patří všem jmenovaným velké poděkování.

Je potěšující, že odcházející členové výboru zůstávají členy TJ i nadále a novému výboru, který byl na valné hromadě zvolen, nejen přeji mnoho úspěchů a zdarů v jeho činnosti, ale

ni zdevastovaných Heřmanic, které v průběhu svého pracovního pobytu hasiči z obou skupin pořídili. A oba velitelé, Jaromír Hanuš a Petr Kout, přímí účastníci, jednotlivé záběry komentovali.

Toto je začátek Vidonické „hymny“, kterou na paměť dalším generacím zapsaly pí Petrová a pí Krátká roku 1994. Píseň byla složena kolem roku 1909 řídícím učitelem Bedřichem Beroidem. Je dochováno 15 slok.

Vidonice, nejstarší osada v nejbližším okolí, která dle starých listin se nazývala také Malé Vidonice nebo Vidoničky slaví 115 let založení Sboru dobrovolných hasičů.

Přesně 31.května 1896,

Pozvánka

na hasičské výročí

*Vidonice malá víska,
leží blízko Brusnice,
vítr tam tuze píská,
vede skrze silnice*

Toto je začátek Vidonické „hymny“, kterou na paměť dalším generacím zapsaly pí Petrová a pí Krátká roku 1994. Píseň byla složena kolem roku 1909 řídícím učitelem Bedřichem Beroidem. Je dochováno 15 slok.

Vidonice, nejstarší osada v nejbližším okolí, která dle starých listin se nazývala také Malé Vidonice nebo Vidoničky slaví 115 let založení Sboru dobrovolných hasičů.

Přesně 31.května 1896,

byl založen sbor dobrovolných hasičů ve Vidonicích, tehdejším správcem školy učitelem Rafaelem Engelmanem.

Přijďte s námi dne 14.5.2011 od 13.00 hod. oslavit toto výročí do Vidonic a můžete zhlédnout 20 cvičících družstev dobrovolných hasičů. Z toho 9 družstev mužů, 6 družstev žen a také 5 družstev veteránů.

K dobré pohodě přispěje výborná hudba, bohaté občerstvení a doufejme i pěkné počasí.

Těšíme se na vás.

*Sbor dobrovolných hasičů
Vidonice*

**Sbor dobrovolných hasičů v Pecce
připravuje**

**20. ročník Memoriálu majora
Jaromíra Tauchmana**

**v sobotu 9. července
v dopoledních hodinách**

Memoriál je zařazen do soutěže
O pohár starosty Okresního sdružení
hasičů v Jičíně

**Místo konání: fotbalové hřiště
TJ Harant Pecka**

*Pořadatelský SDH zve hasičské sbory k účasti
v soutěži a příznivce hasičského sportu, aby je
přišli podpořit ve sportovním zápolení.*

nabízejí i svoji pomoc, zkušenosti a radu, pokud tomu bude třeba. (Kdyby takto odcházeli z funkcí naši přední politici, bylo by v naší zemi určitě klidněji.

Do nového výkonného výboru byli zvoleni: Helena Holoušová – cyklistika, těpánka Machová – sport pro všechny, Marcela Stuchlíková – sport pro všechny, Jindřiška Šturmová – volejbal, Josef Berger – cyklistika, David Kraus – fotbal, Vladislav Stárek – fotbal, Vladimír Šturm ml. – volejbal a Petr Zahradník – fotbal.

Odstoupivším za práci, spolupráci a všestrannou podporu srdečný dík, novým ať se daří!

*Jiří Styblík, bývalý
předseda TJ*

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

V 1. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní výročí tito naši spoluobčané:

- Vlasta Marxová z Pecky – 89 let
- Růžena Jeriová z Pecky – 99 let
- Milada Horáková z Pecky – 86 let
- Jiřina Špůrová z Pecky – 88 let
- Libuše Pavlová z Kalu – 85 let
- Květa Horáčková z Pecky – 89 let
- Jaroslava Purmová z Bělé – 86 let
- Zdeňka Kracíková z Pecky – 90 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili:

- Jiřina Kodymová ze Lhoty
- Jan Kout z Bělé
- Ludmila Havlová z Bukoviny
- Marcela Holubová z Bělé
- Marie Jiříčková z Pecky
- Josef Kraus z Bělé
- Jaroslav Vais z Vidonic

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Vítání občánků

V neděli 13. března 2011 byly při slavnostním aktu vítání občánků do života přivítány toto děti:

- Sára Šimková z Pecky
- Daniel Zlatník z Pecky
- Aneta Zahradníková z Pecky
- Adéla Zahradníková z Pecky
- Eva Podlipná ze Lhoty

Rodičům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví a jen samou radost z jejich ratolestí.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v červnu 2011. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse.

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 31. května 2011.

*****

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.
Březen 2011, ročník XXI. Řídí redakční rada ve složení:
Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová, Hana Albrechtová
grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz

<http://www.obec-pecka.cz>

Počet výtisků 300

Cena 15 Kč